

İNSAN OLAN AĞLAR

Annem galiba artık sevmiyor beni... En sevdiğim yemeği yapmıyor, başımı okşamıyor. Dediklerimi bile dinlediğinden emin değilim. Neden böyle yaptığını anlayamıyorum. İki haftadır böyleyiz, anneler çocuklarına küsmez ki... Yapılacak tek şey kaldı, annemle konuşmak. Yanına gitmeliyim. Annemin yanına geldim. Hala konuşmuyor benle... Olsun anne sana anlatacağım çok şey var. Babamın hastalığı iyiye gidiyor. Ama gülümseyemiyor. Sanırım gülme fonksiyonlarını kaybetmiş. Anlamadım gitti.

Okulda sürekli herkes "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor. Benim bir şeye ihtiyacım yok ki. Veli toplantısına gelmediğin için üzüldüm ama... Ne yaramazlık yaptığımı hep merak ederdin bu sefer şaşırttın. Olsun, ben darılmam sana.

Bu yaz tatilinde nereye gideceğimizi düşündüm. Adalar'a gidebiliriz anneciğim. Hep merak ettiğin bir yerdi. Artık bende merak etmeye başladım. Vapurdayken bozulacak saçların için üzülmezsin umarım. İlk önce Büyük Ada'ya gidersek, oradaki güzel dondurmалardan yiyelim. Senin en sevdiğin çikolatalı dondurmалardan alalım. Her şey senin sevdiğin gibi olsun. Sonra elektrikli arabalara bineriz. Tüm Ada'yı dolaşırız değil mi anneciğim? Bu düşüncemi babama da anlattım fakat bu onu ağlattı. O ağlayınca bunun kötü bir plan olduğunu düşünüp vazgeçmiştim. Ertesi günü teyzeme de anlattım. Bana "Boş hayaller kurma." dedi. İnsan hayal etmeden yaşayamaz ki... Sen beğendin bence. Hoşuna gittiğini hissedebiliyorum.

Bugün çiçeklerin çok güzel gözüküyor. Beni gördüğüne sevindiğinin işareti mi bu? Ah anneciğim, sana çok güzel şiirler gösterebilirdim. Senin sevgini, güzelliğini anlatan şiirler. Eskiden sınıfta bu şiirleri okuduğumda çok gururlanırdın ama artık eskisi kadar atılgan değilim. Özür dilerim anneciğim. Artık cesur değilim. Tükendim. Yoruldum anne. Sensizlikten yoruldum. Eskiden her şeyin tadı vardı. Her şeye sahiptim. Oysa şimdi, sen olmadın mı hiçbir şeyim kalmıyor bu dünyada...

Çocukluğum, ruhum, gülüşlerim kilit altında sanki. Bu kilidin anahtarı da sensin ve artık çok uzaktasın. İsteddiğim zaman anılarımız hariç hiçbir şeye ulaşamadığım bir yerdesin. Tekrardan özür dilerim anneciğim, yanında ağlamak istemiyorum ama tutamıyorum. Mezarlık görevlisi bana "Erkekler ağlamaz, sil gözyaşını." diyor... Nasıl ağlamam ki? **İnsan olan ağlar**. Sanki sürekli duygularımın kontrolü altındaymışım gibi.

Öyle işte anneciğim. Sensiz nasıl olabileceksen, öyleyim. İnsanların mutluluğunu kıskanıyorum. Aslında çok küstahça bir düşünce ama içim yanıyor. Çevremdeki annelerin konuştuğunu görünce senin bu ebedi suskunluğun beni üzüyor. Bana küstüğünü düşündüğüm için özür dilerim. Çocukça olduğunu biliyorum ama gittiğinden beri içimdeki çocuk susmuyor... Kabullenemiyorum gidişini. İnsanlara ölümünü bile söyleyemiyorum be anneciğim...

Mezarının başında ağlayarak yazdığım bu yazı beni üşütüyor. Bedenim değil, kalbim üşüyor. Eve gittiğimde günümün nasıl geçtiğini sormaman üşütüyor. Yanlış anlama anneciğim sana suç bulmuyorum. Aslında kendime kızıyorum. Değerini bilemediğim için kızıyorum. Seni o kalabalığın içine gönderen her şeye kızıyorum ama en çokta kendime kızıyorum çünkü patlamadan önce seni gören herkesi kıskanıyorum.

Etraf kararmaya başladı anneciğim. Kusura bakma erken gidiyorum ama geç kalırsam babam endişelenir. Ben de gidiyorum diye tek kaldığımı düşünme sakın, sen hep benimle berabersin. **Kalbimdesin.**

NEHİR SAVUNMAZ

11-C 1233

TEK BAŞINA

Her akşam vakti rutin olarak çıktığı sahil yürüyüşüne bugün de çıkmıştı genç kız. Müzik dinleyerek gün batımını izlemek onun vazgeçilmeziydi. Çünkü gün batımı onda yalnızca güzel renklerin denizle birleşimini değil çok daha farklı boyutta hisler uyandırıyor. Bugün de kulaklığını takıp deniz kenarına gitti. Her gün aynı yerde yürüyordu ve aylardır aklına takılan gözlemlediği bir şey vardı. Her akşam aynı bankta oturan o adam. Bugün olduğu gibi her gün aynı bankta oturuyordu ve dertli dertli denizi izliyordu onun orda olması kızı meraklandırıyor. Kendisi bile yürüyüşe çıkarken arada istisnai durumlar olabiliyordu ama o adam her gün istisnasız bir şekilde oradaydı. Sanki o banktan daha önemli bir işi yok gibiydi. Adamın uzaktan bakınca bakımlı ve dinç görünüşünün yerini yaklaşıncaya yüzündeki yaşanmışlıkların belli olduğu bakışlar alıyordu. Kafasında kurduğu bir dünya olduğu her halinden belliydi. Genç kız eşinden boşandıktan beridir İzmir’de yaşamaya başlamıştı ve bu tarz yaşanmışlıkları olan insanları gözlemlemekten, dinlemekten zevk alıyordu ayrıca bu duyduklarından da çok etkileniyordu. Birkaç kez deneyimlemişti. Bu adamda da etkileneceği bir şeyler olduğunu seziyordu. Her ne kadar yanına gitmekten utansa da gitmeyi istiyordu ve bunu yapacaktı.

Her gün olduğundan daha meraklı şekilde yürüyüşünü tamamladı ve yaşlı adamın yanına oturdu. O an oturacağını kendi de beklemiyordu ama merakına yenik düşmüştü. Sanki bir güç ona o adamda bir şeyler olduğunu ve onunla tanışması gerektiğini söylüyordu. Oturduktan sonra bir süre dinlenir gibi yaparak düşündü ve adamla konuşmaya karar verdi.

Bu efkârlı bakışların arkasında bir hikâyeye bir yaşanmışlık olması gerekiyordu. Büyük ihtimal de öyleydi çünkü bu tarz insanlar bakışlarından kendilerini, yalnızlıklarını, hüznelerini belli ederdi. Kız utanarak ve biraz da pişmanlık hissiyle daha fazla dayanamayarak söze girdi. “Gün batımı güzeldir fakat güneşi uğurlarız ve güneş bizi gecenin hüznü ile yalnız bırakır. Siz de sanırım güneşin batışınının

güzelliğinden ziyade o hüznü selamlıyorsunuz.” dedi ve biraz ara verdikten sonra “Sizi uzun zamandır aynı saatte aynı bankta aynı şekilde görüyorum.

Haddime mi bilmiyorum ama merakıma yenik düşerek soruyorum. Burada bir hikâyeniz var gibi.” dedi. Adam istifini hiç bozmadan oturmaya devam etti ve kız daha fazla çekinerek “Rahatsız etmek istemiyorum ama inanın merakımdan soruyorum. Anlatmamakta tamamen özgürsünüz. İnsanların yaşanmışlıklarını dinlemek bana iyi geliyor ve sizin de yüklü bir hikâyenizin olduğu yorgun bakışlarınızdan belli oluyor. İstisnasız bir şekilde sanki bir görevinizmiş gibi burda olmanız beni etkiledi. Anlatmak isterseniz can kulağı ile dinlerim.” dedi. Adam birkaç saniye duraksadı ve ani bir şekilde banktan kalkarak gitti. Kız bu durum karşısında şaşırılmıştı. Adamın bir şeyler söylemesi gerekiyordu bu şekilde kesik bırakması onu daha çok meraklandırmıştı.

Aradan iki gün geçti kız hafta sonları yürüyüşe gitmiyordu çünkü zaten hafta sonlarını gezerek geçiriyordu. Ayriyetten gün batımında yürümeye gerek duymuyordu. İki günün ardından kız yine aynı vakitte geldi ve adamın geleceğinden her türlü emin olduğu için merakla yürüyüşünü tamamladı. Adamın yanına oturdu. Aynı soruyu tekrar yöneltti bu sefer daha fazla meraklıydı ve daha fazla utanıyordu. Bu sefer adam çekip gitmedi. Kız sözlerini bitirdikten sonra beklemeye başladığında “Elbet bir gün.” dedi.

Diğer gün kız yürüyüşünü yapmadı aynı saatte adamın yanına gitti artık bu merak ettiği meselenin çözülmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama bugün de kısa bir bekleyişten sonra hava kararmış ve adam kalkmıştı. Birkaç gün boyunca bu durum böyle devam etti.

Aradan bir hafta geçti. Kız sanki adama artık başlaması gerektiğini söylemek ister gibi bakıyordu. Adam “Dinlemek istediğinize emin misiniz? Baştan söylemek istiyorum anlatacaklarım uzun.” dedi. Kız “Elbette” deyince adam derin bir nefes alarak söze girdi. Anlatacaklarının uzun olacağı buradan belliydi fakat kızın merakının yanında bu hiçbir şeydi. Ve adam söze girdi.

“Toprak yağmura yağmur toprağa aşık değildi, muhtaçtı. Toprak yağmura muhtaçtı çünkü yağmur olmadan doğa canlanamazdı. Toprağın beslenmesi sulanması yağmur ile gerçekleşiyordu. Yağmur da toprağa muhtaçtı çünkü bulutta kalmak zordu. Bulut baskıcı yani basınçlıydı yağmur buna dayanamıyordu ve sıkıldıkça daraldıkça kendini toprakta buluyordu. Toprak yağmura yağmur toprağa muhtaçtı ve birbirlerine iyi geliyorlardı. İkisi için de en iyisi buydu lakin birbirlerine âşık değillerdi birbirleri olmadan yaşayamazlardı. Birbirlerinin hayat kaynağı olmuşlardı. Ve âşık olduklarını zannettiler belki de bu duruma alıştılar. Âşık olduklarını düşünmeye bir bütün olmaya alıştılar.

Gece ile gündüz ise toprak ile yağmurun aşkına birbirlerine kavuşmalarına bağlılıklarına özenle bakıyordu. Gece gündüze âşıktı. Sürekli peşinden koşuyordu. Gece geldikçe gündüz gidiyordu. Çünkü gündüzün aşkı da güneşti. Gündüzün varlığı güneşe bağlıydı. Ama güneş de gündüze yüz vermiyordu.

Güneşin gündüze ihtiyacı yoktu varlığını bir şeye bağlaması gerektiğini düşünmüyordu. Gündüz ise varlığını çoktan güneşe bağlamıştı. Gündüz o aşk girdabına bir kez yakalanmıştı ve etkisinden çıkamıyordu.

Güneşten vazgeçmek onun için mümkün değildi. Gece gündüzün peşini hep kovaladı geçen her bir gün gece gündüzü takip ediyordu gündüz kaçıyordu. Gece gündüze kavuşmak için birçok şey denedi. Hatta ay aracılığıyla güneşin ışığını yansıttı belki güneşe bir nebze olsun benzerim diye. Ama nafile. Bazı günlerde gündüz hem ay hem güneş vardı gündüz ayı görüp geceden etkilensin diye. Ne yazık ki gündüz hala geceye yüz vermiyor ve kaçıyordu. Gece gündüzü kovalamayı bırakmayacaktı bu yıllardır böyleydi. Gece ile gündüzün kavuşması mümkün değildi. Gece aydınlığına âşıktı ama gündüze kavuşamadıkça karanlıklara gömülüyordu. Ama gece umudunu asla yitirmedi ayın her gece parlaması bunu gösteriyordu. Ay parlamayan günlerde belki de gece kendini karamsarlığına gömüyordu sessiz ve karanlık şekilde. Dolunay olan günlerde ise gece aşkını resmen parlatarak gösteriyordu.

Ve deniz yakamoza, kumsal dalgaya, ateş suya, siyah beyaza, ben ona âşıktım.” dedi yaşlı adam genç kıza biraz soluklandıktan sonra devam etti. “Benim için canını feda etti. Burada detaya girmek istemiyorum.” dedi. Kız bu kısımda çok şaşırdı. Anlattığı bu teorilerden sonra bunların olaya bağlanmasını beklemiyordu. Doğada bahsettiği aşk zaten kızın kafasını bulandırmaya yetmişti. Adam tekrar devam etti “Ben ona muhtaçtım onsuz bir hayatı bırak onsuz bir saniye düşleyemiyordum. Ama o olmadan yaşamak zorundayım. Şu yaşantım için o güzel canını vermişti ve ben o bu can için emek verdiği için ona layık bir şekilde yaşamaya çalışıyorum.

Bir gün onunla bu bankta mehtabı izlemiştik. O an bana ‘en mükemmel anım şu an’ demişti. Ben de onun en mükemmel anını yaşatmak için her gün batımı buradayım. Lakin ne o yağmurdu ne ben bulut ne o gece ne ben gündüz ne o deniz ne ben kumsal. Sadece bir bütündük ve ben tek başıma kaldım.”

SULTANNAZ AYGÖR

11/C 1002

STANLEY’NİN GÜNLÜĞÜ

Stanley sese kulak verdi, bir kez daha duyuldu gürültü. Apar topar yatağından zıpladı, merdivenlere doğru koştu, bu sefer yakalayacaktı. Ona kimse inanmıyordu ve her gece olduğu gibi yine şansını denedi fakat aşağı kata indiğinde yine hiçbir şey ile karşılaşmadı. Birbirini tekrar eden gece yarısı olduğu gibi yine aynı oldu. Arkadaşları, ailesi, doktorlar kimse ona inanmıyordu ama ispatlayacaktı. Stanley bu seslerin

gerçek olduğunu biliyordu. Odasına geri döndü; günlüğünü açtı, kendi rutinini izledi, ilk sayfayı açıp okumaya başladı.

“Mutfaktan bir ses geldi, bu sesi adım sesleri takip etti. Emin olana kadar bekledim, çatal ve kaşık sesleri gelince evde biri olduğunu kafamda kesinleştirdim. Ama aşağıya inmenin verdiği korkunun yerini evimdeki kişinin yukarı çıkma korkusu aldı, etrafıma baktım kullanabileceğim bir cisim aradım, bütün gece onu bekledim. Kimse gelmedi, sabaha karşı iş arkadaşım beni almaya gelince birlikte evi gezdik, kimse yoktu.”

Her şey hâlâ aynıydı fakat duyguları, onlar değişmişti artık, korkmuyordu. Kafasını kaşdı ve derin bir nefes aldı, diğer sayfayı okumak adına sayfayı çevirdi.

“Yine aynı ses geldi; adım sesleri, çatal ve kaşıklar. Şangırtının şiddeti artmıştı, dün gelmedi ama bugün geleceğine emin gibiydim. Harekete geçmem gerektiğini bildiğim için muazzam bir sessizlik ile odamın kapısını açıp çalışma odama geçtim. Bir ruhtan hiçbir farkım yoktu. Dedemden kalma Opinel marka çakımı buldum, yine bütün gün onu bekledim ve kimse gelmedi. Sabah tekrar iş arkadaşım ile evi gezdik, benimle biraz dalga geçti. Polisi arayacağım artık.”

Yorulduğunu fark etti, acaba doktorlar haklı mı diye düşündü, “Psikoza girdim ve ilaçlarımı almadığım için dünya bana cehennem mi oluyor.” diye dışından düşündü. Birkaç saniye duraksadı, ilaçları ile göz göze geldi, kaşlarını çattı “Kendine inan Stanley.” dediği gibi diğer sayfayı çevirdi.

“Bugün karakola gidip durumu anlattım. İki polis memuru ile evde bekledik kimse gelmedi, kapılarda bir zorlanma görmediklerini söylediler. Sabaha karşı evden gittiklerinde odama çıktım, belki de biri geldi ve gitti. Bilemiyorum. Yarın bir doktora gideceğim.”

Duraksamadan diğer sayfaya geçti.

“Bugün doktora gittim. Psikiyatriye yönlendirdi, birkaç ilaç yazdı. Sanırım benimle dalga geçiyorlar ve bu hiç güldürmüyor. İki saatin ardından arkadaşımı bizde kalması için çağırdım, yalnız kalmak istemedim. Yine bütün gece kimse gelmedi.”

Kafasını salladı ve bir şey fark etti. Bu ses evde biri olunca gelmiyordu. Kimse olmadığında geliyordu, belki de evi gözetliyordur diye düşündü. Diğer sayfaya acil bir geçiş yaptı.

“Geldi! Bugün geldi! Evet, o buradaydı. Bundan eminim çünkü bardakların yeri değişmişti. Hem de karımın dizdiği şekilde diziliydi. Tanrım, bu kişi bizi tanıyor olabilir. Bugün korkusuzca aşağı indim. O kadar hızlı koştum ki merdivenlerin başında düştüm, ben inene kadar kaçmış olmalı.” Her gün ona daha çok yaklaşıyordu, korkularının yerini hırs almıştı. Bu günü de not aldı, gözüne uyku girmeyeceğine emindi. İşe gittiğinde tek düşündüğü şey buydu. Onu bugün yakalayacaktı.

Eve gider gitmez odasına çıktı, çakısını açık bir şekilde avcunun içinde tutuyordu. Tetikte bekledi, o gelecekti ve bu sefer bir kaçıışı yoktu. Birkaç saat geçtiğinde sızmıştı fakat bu ses onu uyandırmaya yetti. Koşmaya başladı, koşarken etraf bulanıklaşıyordu. Merdivenlerden adım atmaya başlayınca gözleri kapanıp açılmaya başladı. Ankastrenin ışığı açıktı. O, o oradaydı. “Sophia!” diye seslendi. Sophia; yemyeşil gözleri ile ona döndü, o yumuşak ses tonuyla Stanley’e sitem etti.

“Bütün gün uyudun Stanley, yaptıklarımın atıştırmamışsın bile!”

Stanley kısık bir ses tonuyla konuşuyordu, ama sanki tüm dünya onu dinliyordu.

Hayır, Sophia; sen değilsin, sen... Ben seni koruyamadım Sophia, sen değilsin!

Gözlerinden akan yaşlar dudağına, oradan çenesine düşüyordu. Rüya gördüğüne emindi ama uyanmak hiç bu kadar zor, uyumak hiç bu kadar keyifli olmamış gibiydi. Sürünerek ayaklarının ucuna gelmeye çalıştı. Sophia istifini hiç bozmuyordu. Ayak uçlarına geldiğinde Sophia fırının önüne oturdu, aynı hizaya geldiğinde konuşmaya başladı.

“Böyle bir şeyin olacağını nasıl bilebilirdin Stanley, kendine neden kızılıyorsun. Hem kaç gündür buradayım ve bir kez olsun aşağı inmedin.”

Stanley gözlerini açabildiği kadar açtı, fakat onun konuşmasına izin vermeden Sophia devam etti.

“Hâlâ günlük tutuyor musun? En son hepsini Emma’nın odasına kaldırmıştım, yatağın altında. Sana söyledim ama sen hemen unutursun. “

Sophia ayağa kalktı, ufak adımlarla uzaklaşırken Stanley onun her adımında yavaş yavaş gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığı anda mutfaktaydı. Koşarak Emma’nın odasına çıktı. Bembeyaz duvarlar, pembe ve mor renklerden oluşan güzel odaya yıllar sonra cesaret edip girebilmişti. Yavaşça yatağın altına uzandı, bir düzineden fazla defteri çıkardı, gözüne kestirdiklerinden birini açtı.

“Sophia bugün çok güzel görünüyordu, sanırım ona bir çıkma teklifi etmemin mahsuru yok.”

Kitapları hızlı hızlı karıştırıyor, hiçbir cümleyi tam okumuyordu. Okuduğu her kelime koca bir kitabı ezberlemesine yetiyor gibiydi.

“Emma dünyaya geldi, artık daha güzel bir kızı seviyorum.”

“Emma birinci sınıfa başladı. Aynı annesi gibi, attığı her adımda sarı saçları dalgalanıyor ve kimse ondan gözünü alamıyor.”

Kitapları sağı sola atmaya başladı. Odasına gidip her şeyi not edecek ve yarın tüm kitapları ile doktoruna tekrar gidecekti. Defterini açtı. Elleri o kadar titriyordu ki kitap yere düştü. Kitabı almak için eğildiğinde küçük bir not defteri ile karşılaştı, hiç durmaksızın defteri açtı.

”Ben Stanley, bir yıldır aynı şeyleri yaşıyorum. Sophia ve Emma eve giren hırsız tarafından katledildiğinden beri Sophia her gün beni ziyaret ediyor, onu ne zaman yakalarsam her şey başa dönüyor. Kurtulmak istiyorum!”

IRMAK TAŞKINER

11/C 1252

SON NEFES

Gözlerimi önümdeki dosyalara dikmiş bakıyorum. Saatlerdir bakıp göremediğim küçücükte olsa bir detay arıyordum. Ailemin katilini arıyordum. Ben daha on yedi yaşındayken öldürülmüşlerdi. O zamanlar intihar denerek olayın üstü kapatılmıştı ama intihar etmediklerine adım kadar emindim. Avukat olmadan önce birkaç defa dava açmışım ama her defasında intihar denilerek dava geri kapatılıyordu. Ben de kendi imkânlarımla bulacaktım sonuçta artık avukatım. Ben bunları düşünürken kuzenim Yağmur heyecanla içeriye girdi. Yağmur diğer aile üyelerinin aksine hukuk okumamış kimseyi dinlemeyerek doktor olmuştu. Çünkü ailemizin hukuk bürosu olduğu için Yağmur’u da hukuk okumaya zorlamışlardı. Yağmur hızla yanıma gelerek “Ne yapıyorsan hemen bırak, bize gidiyoruz.” dedi. Tam itiraz edecekken “Sakin olmaz deme babamın kesin emri var ve itiraz istemiyor. Akşam yemeği bizde yiyeceğiz.” dedi ve lafı ağzıma tıktı. Ben de zaten kaç gündür gitmediğim için daha fazla itiraz etmeden yerimden kalktım.

Amcamlara geldiğimizde, insanın neredeyse içinde kaybolabileceği kadar büyük olan konağa girdik. İçeri girince amcamı ne kadar çok özlediğimi fark ettim ve sıkıca sarıldım, o da özlemiş olacak ki aynı şefkatle sarıldı. Sonra Ayten abla yemeği hazırladığını söyleyince yemek masasına geçtik. Yemeklerimizi yerken amcam bana dönerek “Ne zamandır büroya da uğramadım orada işler nasıl?” diye sordu. Gülümseyerek “Gayet iyi amcacım ama senin yokluğun anlaşılıyor en kısa zamanda dönmen lazım.” dedim. “Eee sen neler yapıyorsun, davaların nasıl gidiyor?” dedi amcam. “Genel olarak iyi. Bu arada babamların ölümüyle ilgili dosyayı tekrar açmaya karar verdim. Onla ilgili araştırma yapıyorum. En kısa zamanda katili bulacağım.” dememle amcamın yüzü düştü ve birden ciddileşti. Ne zaman babamların ölümü ile ilgili konuyu açsam ciddileşirdi ve üzüldüğü için konuyu hemen kapatırdı. Bu yüzden benim de üzülmememi istemediği için bu olayı araştırmamı istemezdi. Amcam sinirli bir şekilde “Kızım kaç defa söyledim şu işin peşini bırak diye. Bunu yapmak seni üzmemekten başka bir işe yaramıyor zaten bir sonuca da varamıyorsun.

Bu olayın beni de üzdüğünü görmüyor musun?” “Görüyorum amca ama sende beni anla. O suçlular elini kolunu sallayarak dışarda gezerken benim de oturup hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekleyemezsin.” Bu kez tüm yemek boyunca sessizliğini koruyan Yağmur lafa girdi “Evet baba Açelya haklı üzüldüğünü bizde biliyoruz ama hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Senin de onu biraz olsun anlaman lazım.” Yemek boyunca bir daha kimse konuşmadı. Yemekten sonra biraz daha oturup eve döndüm.

Sabah erkenden kalktım bugün katili bulmak için biraz araştırma yapacaktım. İlk önce anne ve babamın sözde kendini attığı uçuruma gittim. Uçurum tam ormanın bittiği yerdeydi. Uçurumdan aşağı baktığımda ise kayaları delmek istercesine çarpan dalgaları gördüm. Bir insan kendini buradan aşağı attığı zaman denizden dolayı boğularak ölmesi gerek ama hatırladığım kadarıyla babamların otopsisinde öyle bir şey yazmıyordu. Bu kafamda soru işareti oluşturdu ve otopsinin yanlış ya da eksik olduğunu anladım. Biraz daha dolanıp etrafı inceledim. Yakınlarda bir ev var mı diye baktım, belki görgü tanığı bulabilirim diye ama etraf ıssızdı. Daha sonra burada bir şey bulamayacağımı anlayıp yola çıktım. Şu otopsi biraz kafamı karıştırmıştı. Büyük ihtimalle raporu değiştirmişlerdi ama otopsiyi yapan doktoru bulabilirsem belki raporun gerçeğini bulabilirdim. Rüzgâr’ı arayıp otopsi raporunu ve hangi hastanede hangi doktorun yaptığını bulmasını istedim. Hızla büroya Rüzgâr’ın yanına gittim. Raporu biraz inceledim. Rapor detaylı değildi eksiklikler olduğu apaçık ortadaydı. Doktorun ve otopsinin yapıldığı hastanenin adına baktım. Bu hastane Yağmur’un eski çalıştığı hastaneydi. Hemen Yağmur’u arayıp o doktoru tanıyor mu ve hala görev yapıyor mu diye sordum. Tanıdığını ve hala o hastanede görev yaptığını söyledi. Rüzgâr ile beraber hastaneye doktorun yanına gittik. Doktora olanları anlattık. İlk başta çok uzun zaman geçtiği için hatırlamadı ama raporu gösterince birden beti benzi attı ve hatırladığı her halinden belliydi. Raporda yazanın doğru olduğunu ve başka bir şey bilmediğini söyledi ama biraz daha zorlayınca raporu değiştirdiğini itiraf etti. Raporun orijinalini bulması birkaç saatimizi aldı. Sonunda raporu bulup geldiğinde raporu bana doğru uzattı. Rapora göre kurşun yarasından öldüğü ve aslında uçurumdan denize atıldıklarında ölü oldukları yazıyordu. Raporu da alıp oradan ayrıldık. Geriye tek bir şey kalmıştı o da o güne ait tüm kamera kayıtlarını inceleyip bunu kimin yaptığını bulmaktı. Tabii kamera kayıtları silinmişti ama öyle ya da böyle o katili bulacaktım. Kamera kayıtlarını incelemek bir haftadan fazla sürdü.

Salı günü sabah büroya gitmek için evden çıkacağım sırada kapı çaldı. Kapıyı açtığımda karşımda Rüzgâr vardı. Bana elindeki flash belleği uzatarak “Buldum, ailenin katilini buldum. Bu flash belleğin içinde. Kendini ne zaman hazır hissedersen izleyebilirsin” o anki heyecanla Rüzgâr’a sıkıca sarıldım. “Ben gerçekten çok teşekkür ederim.” dedim gözümünden birkaç damla yaş akarken.

Koltuğa oturmuş elimdeki flash belleğe bakıyordum. Ne yani şimdi yıllardır aradığım katili bulmuş muydum? Flash belleği masanın üzerindeki bilgisayara taktım. Bunu tek başıma yapamayacağım için amcamı aramaya karar verdim. Hem onun da bunu bilmeye en az benim kadar hakkı vardı. Amcam telefonu birkaç çalışta açtı. Heyecan ve hüznle karışık sesimle “Amca buldum. Babamların katilini buldum. Rüzgar

biraz önce videoyu getirdi ama ben tek başıma izlemeye cesaret edemedim. Bu yüzden seni aradım ve bunu senin de öğrenmeye hakkın var. Hemen bana gel.” Amcam sinirle “Kızım sen ne yaptın. Sakın ben gelmeden o videoyu izleme. Sakın bir şey yapayım deme ben hemen geliyorum.” dedi. Amcamı beklerken daha fazla dayanamayacağımı anladım ve videoyu açtım. Arkası dönük bir adam anne ve babama doğru silah doğrultuyordu. Babam annemi arkasına alarak korumaya çalışıyordu ve birden silah patladı kurşun tam kalbine isabet etti. O an kalbimde bir sızı hissettim. Babam yere yığılınca annem başında ağlamaya ve silahlı adama bağırmağa başladı ve tam o an adam anneme de ateş etti. O da babamın yanına düştü.

Katil gitmek için geri döndüğünde gördüğüm kişiyle şok oldum. Bu nasıl olabilirdi ben yanlış mı görüyordum. Bu amcamdı. Gözümde istemsizce akan yaşlara hıçkırıklarım eşlik etti. Kapı çaldığında bunun hesabını ona sormak için kapıyı açtım. Amcam hızla içeri girince kapıyı sertçe çarparak kapattım. Bağırmağa başladım “Sensin, katilsin sen. Bunu onlara nasıl yapabildin. Neden yaptın bunu, neden?” Amcam sinirle “Evet ben yaptım ve pişman da değilim. Çünkü eğer onu öldürmeseydim babam şirketi ona verecekti. Buna katlanamazdım. O şirket sadece bana ait olabilir” Yüzümü buruşturarak “Sen manyak bir ruh hastasıdır. Ben sana güvenmişim. Şimdi gidip herkese her şeyi anlatacağım. Sen de cezayı çekeceksin. Hapishane köşelerinde sürüneceksin.” Birden belinden bir silah çıkarıp bana doğrulttu “ Asla öyle bir şey yapamazsın yoksa seni de o çok sevdiğin ailen gibi öldürürüm.” Hüzünle bakarak “Neden böyle yapıyorsun? Beni öldürünce eline ne geçecek?” Silahı daha sıkı tutarak “Seni baştan uyarmıştım bu işin peşini bırak dedim. Ama sen beni dinlemedin ve burnunun dikine gittin. Sen her şeyi biliyorken yaşamana izin veremem.” Birden silah patladı ve tam kalbimde bir acı hissettim elimi oraya doğru götürdüğümde elime sıcak bir sıvı geldi. Elime baktığımda tamamen kanla kaplı olduğunu dördüm. Kafamı amcama çevirdiğimde ise bu yaptığımda hiç de pişman gibi durmuyordu.

Ağlamaktan mı yoksa kan kaybından mı bilmiyorum ama görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Bacaklarım artık beni taşıyamıyordu. Birden dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm. Etraf gittikçe soğuyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı artık açık tutamıyordum. Yavaşça gözlerimi kapadım. Acım gittikçe hafifliyordu. Öldüğümü hissedebiliyordum. Ruhum bedenimi yavaşça terk ediyordu. Burada beyaz ışık falan yoktu sadece sonsuz bir karanlık vardı ve ruhum o sonsuz karanlığın içinde süzülüyordu.

DİLVİN NİSA GİRAN

11/C 1205

SELİM'İN İNTİKAMI

Selim, İzmir'de yaşayan; sarı saçlı, kahverengi gözlü, yakışıklı mı yakışıklı bir genç olmasına rağmen çok fakirdi. Annesi ve babası küçükken onu sokağa bırakmıştı. O günden sonra hep sokakta yaşadı.

Bir gün kendine bir iş bulmaya karar verdi. Bir restoranda garson olmayı denedi ama iki gün çalışmadan kovuldu. Sanayide çırak olarak çalışmayı düşündü ama bir şeyler öğrenmek için çok geçti. En sonunda taksici olmaya karar verdi. Bir taksi durağına gitti ve durağın sahibine "Paraya çok ihtiyacım var. Burada çalışabilir miyim?" dedi. Araba sürmek için ehliyete ihtiyacı vardı ama neyse ki bir arkadaşından para alıp ehliyet almıştı. İlk zamanlarda Selim "durakta temizlik veya çay yapıyordu. Bir süre sonra taksi arabası kullanmaya başladı. İki, üç ay sonra arabasına çok güzel bir kadın bindi. İsmi sordu ve kadın isminin Leman olduğunu söyledi. Leman'ı gitmek istediği yere götürdü ve kendi evine gitti. Arabadan inerken arka koltukta bir çanta gördü ve o çantanın Leman'ın olduğunu anladı. İlk önce onu bıraktığı yere gitmek istedi ama saatin geç olduğunu fark etti ve eve gitti. Uyumaya çalıştı ama aklında hep Leman vardı. Leman o kadar güzeldi ki ilk görüşte âşık olmuştu. "Keşke ona söyleseydim ne kadar güzel olduğunu." dedi ve uykuya daldı. Sabah uyandı ve ilk iş durağına gitti. Patronundan izin alıp Leman'ı bıraktığı yere gitmek istiyordu ama patronu izin vermedi. Yapacak bir şey yoktu işin bitmesini bekleyip, Leman'ı bıraktığı yere gidecekti.

İşi bitmişti ve Leman'ı bıraktığı yere gitmek için yola koyuldu. Leman'ı bıraktığı yere gitti ve etraftakilere Leman diye birini tanıyıp, tanımadıklarını sordu ama kimse Leman diye birini tanımıyordu. En son bir kişiye daha sordu ve o kişinin adının Mehmet olduğunu öğrendi. Mehmet amca kırklı yaşlarda, kısa boylu, kilolu biriydi.

Mehmet amcaya "Leman diye birini tanıyor musunuz?" dedi. Mehmet amca da "Evet, tanıyorum. Ne oldu ki?" dedi. Mehmet amca, acaba Leman'a bir şey mi oldu diye endişelenmişti. Selim de "Dün benim taksiye bindi. Çantasını arabada unutmuş" dedi. Selim "Mehmet amca Leman nerede oturuyor biliyor musun?" dedi ve Mehmet amca bilmem der gibi ellerini havaya kaldırdı. Selim biraz daha durduktan sonra oradan gidip birkaç kişiye daha sordu. Leman'ın evini öğrendi ve evine gitti.

Kapı açıktı içeri girdiğinde Leman'ın yerde kanlar içinde yattığını gördü. Komşulardan biri Leman'ın evinden silah sesi geldiğini duyup polisi aramıştı. Selim Leman'a bakarken eve polisler girmişti ve Selim'i cesedin başında gördükleri için onu karakola götürmüşlerdi. O sırada polisler de olay mahallini inceliyorlardı. Selim'i sorguya çekmişler ve suçlu bulmuşlardı. Selim'i hapisaneye götürdüler. On beş yıl hapis cezası almıştı. Selim hapisaneden çıkınca ilk iş olarak Leman'ı öldüreni bulmak için kendine söz vermişti.

On beş yıl içerde yatıp sonunda içerden çıkmıştı. Verdiği sözü hatırladı. Leman'ın evinin etrafındaki bir komşusu olayı görmüştü ama polislere söylemeye cesaret edememişti. Olayı gören komşuya gitti ve katilin nasıl biri olduğunu öğrenmişti. İzmir'de yaşayan, bir seksen boylarında, yirmili yaşlarda, siyah saçlı,

mavi gözlü bir adammış ve ayrıca Leman'ın eski sevgilisiymiş. Adı da Murat Yıldız'mış. Selim onu aramaya başladı ve İzmir' de yaşayan Murat Yıldız isimli şahıslara baktı. Yirmi sekiz kişi gözüküyordu. Ve bir kişi hariç diğerleri ya yirmi yaş altı ya da otuz beş yaş üstüydü. Leman'ı öldüren eski erkek arkadaşını bulmuştu. Ne yapacağını bilemedi. Evine gidip öldürmekle polisi arayıp yakalatmak arasında kalmıştı. Polisi arayıp yakalatmak çok saçma gelmişti çünkü Murat, Leman'ı öldürmüş ve Selim, Murat'ın yerine on beş yıl hapis yatmıştı. Kararını verip, Murat'ın evine gidip onu öldürmeye kendini ikna etmişti. İkinci el bir silah bulup Murat'ı öldürecekti. Her yerde ikinci el bir silah bulmaya çalıştı ve sonunda ikinci el silah dükkânında bir tabanca bulup aldı. Birinci adım bitmişti. Sıra ikinci adıma gelmişti. İkinci adım: Murat'ın evine gidip onu öldürmekti. Saat de geç olmuştu. Evine gidip uyudu ve sabah uyandı. İntikam için çok heyecanlıydı. İçi içine sığmıyordu. Murat'ın evinin önüne geldi ve plan yaptı. Kapıyı açtığı gibi vurmak saçma gelmişti. Silah pazarlamak için geldiğini söyleyip içeri girecekti ve kapı kapandığı gibi Murat'ı vuracaktı. Eğer içeri girmesine izin vermez ise kapının önünde onu vuracaktı. Plan hazırdu artık. Sıra uygulamaya gelmişti. Kapıyı çaldı ve “Silah pazarlamak için geldim. İlgilenmek ister misiniz?” dedi. Murat da “Tabii ki buyurun içeri girin.” dedi. Tam da planladığı gibi gidiyordu. Pazarlar gibi yaparken birden silahı Murat'a doğrulttu ve tetiğe bastı. Murat'ı tam alnından vurdu.

Telefonunu çıkarttı ve polisi aradı. Murat'ın evine gelmelerini istedi ve emniyete teslim oldu. Hâkim karşısına çıktı. Hâkim “Neden Murat'ı vurdun?” dedi. Selim yaşadıklarını anlattı ve “Murat, Leman'ı öldürdü ve suçu bana kaldı. Onun suçunu ben çektim ve intikam almak istedim” dedi. Hâkim ”Peki neden teslim oldun? “ dedi. Selim “Ben yaptığımın cezasını çekmeye hazırım. Hiçbir şey yokken ceza almışım, suçluyken ceza alsam ne olur?” dedi. Hâkim, Selim'e teslim olduğu için on iki yıl ceza verdi. Ve Selim'i hapishaneye götürdüler.

Selim şu anda hapishanede yatmaktadır. Hapishaneden çıkmasına sadece iki yıl kalmıştır. Selim hapishanede olmasına rağmen hiç pişman değildir.

RIDVAN SAMET ÖZSU

11/C 1270

KAYIP MEZAR

Güzel bir yaz günüydü. Uzun süren bir yolculuğun ardından sonunda Kahire'ye geldik. Efe'yle uzun zamandır bu anı bekliyorduk. Havaalanından çıkış yaptıktan sonra hemen bir taksiye atlayıp internetten tanıştığımız tarih profesörünün yanına gitmek için yola koyulduk.

Kahire'ye çok merak ettiğimiz Mısır Piramitlerini incelemek için gelmiştik. Kısa süren yolculuğumuzun sonunda tarih profesörüyle buluşacağımız restorana geldik. Antik Mısır hakkında bilgi

aldıktan sonra gezi rehberimiz hakkında da konuştuk. Yarın ilk iş olarak Mısır Müzesini gezeceğiz daha sonra Keops Piramitlerini ve son olarak sfenks heykelini gezeceğiz. Saat bayağı geç olmuştu, akşam yemeğini yedikten sonra kalacağımız otele hareket ettik. Kaydımızı yaptırdıktan sonra odamıza geçip hemen yattık. Efe'nin: "Selçuk uyan artık, geç kalacağız!" demesiyle uyandım, saat sekiz, olmuş Mısır Müzesine saat sekiz buçukta gidecektik. Efe'yle hemen hazırlanıp kahvaltımızı yaptıktan sonra taksiyle Mısır Müzesine gittik. Profesör, müzenin önünde bizi bekliyordu. Profesörden özür diledikten sonra hemen müzeye geçtik. Mısır Müzesinde 3 milyon tane Antik Mısır'a ait eşya varmış.

Müze gezimiz dört buçuk saat sürdü, gerçekten çok ilginç şeyler vardı. Müzede Firavun Tutankamon'un bütün eşyaları vardı ama mezarı kayıptı. Bu bilgi çok fazla dikkatimizi çekmişti ama profesör, birçok firavun mezarının kayıp olduğunu söyleyince ilgimiz azaldı. Müzeden ayrılarak Piramitler için yola koyulacaktık, tam arabaya binecekken ayağım taşa takıldı ve düştüm, neyse ki bende bir şey yoktu. Efe, başkaları da taşa takılmasın diye taşı kaldırırken bir kâğıt parçası buldu. Hemen kâğıdın başına toplandık, o sırada Profesör: " Böyle çok fazla dikkat çekiyoruz, arabaya geçelim, orada inceleriz." deyince hemen arabaya geçtik. Profesörün dediğine göre bu bir haritaydı ama ne haritasıydı? Efe, hemen: "Firavun Tutankamon'un kayıp mezarı olabilir." dedi. Profesör, "ilk önce müzeye verelim." dedi ama ben: "İlk önce biz inceleyelim daha sonra ne yapacağımıza karar veririz." deyince o da bana katıldı. Haritanın üzerinde değişik şekiller vardı, hiçbirimiz bu şekilleri anlamamıştık.

Profesör: "Benim tanıdığım bir haritacı arkadaşım var, isterseniz ona götürelim." deyince biz de kabul ettik. Profesör, bir süre arkadaşıyla konuştuktan sonra yanımıza geldi, yüzü biraz asıktı, nedenini sorunca arkadaşının bugün müsait olmadığını söyledi. Biz de gezimize devam etmeye karar verdik. Sıradaki durağımız Keops Piramitleriydi. Bu piramitler Firavun Fhufu ve ailesi için yapılmıştı. Kısa süren yolculuğumuz sonrasında Piramitlere geldik gerçekten çok büyüleyicilerdi. Yorucu geçen bir gün sonunda nihayet otele gelmiştik çok yorgun olduğum için nasıl uyuduğumu hatırlamıyorum. Sabah, Efe'nin sesiyle uyandım; çoktan kahvaltıyı hazırlamış, beni bekliyordu, hemen hazırlanıp kahvaltımızı yaptık.

Otelden çıktığımızda profesör bizi bekliyordu, hemen arabaya atlayıp profesörün arkadaşının yanına gittik. Profesörün arkadaşın haritayı görünce donakaldı. Biraz inceledikten sonra aşağılayıcı bir tavırla: "Bu sahte bir harita, böyle şeylere inanmayın." deyince bizim de morallerimiz bozuldu, daha sonra: "Biraz daha incelememi isterseniz bende kalsın." dedi. Profesör, tamam dedi ama ben adama güvenmediğim için olmaz dedim. Haritayı kendimiz incelemek için bir kafeye gittik. Profesör haritayı incelerken Efe'yle ben internette araştırma yapıyorduk, okuduğumuz bir bilgiye göre, "Firavun Tutankamonun kayıp mezarı Keops Piramitlerinin 42 kilometre güneyindeki 50 adet küçük piramidin arasında." yazıyordu. Haritaya baktığımızda işaretli bölgenin etrafında 50 tane küçük üçgen vardı. Hemen arabaya atlayıp haritadaki yere gitmek için yola koyulduk, yol boyunca kimse konuşmadı, hepimizin bir gözü yolda bir gözü haritadaydı.

Yolun yarısına gelince yolda kazı çalışması olduğunu, geri dönmemizin gerektiğini söylediler ama profesörün bildiği bir dağ yolu varmış biz de oradan gitmeye karar verdik. Zor bir yolculuğun ardından sonunda vardık, biraz etrafı gezindikten sonra çadırlarımızı kurduk ve haritayı açıp incelemeye başladık. Efe'nin hesaplamalarına göre mezar, yan yana duran üç tane kaktüsün 150 adım kuzeyindeymiş.

Hava kararmak üzereydi, biz de çok yorgun olduğumuz için yattık. Gece yarısı duyduğum fısıltılar ve değişik sesler üzerine uyandım, çadırın fermuarını araladığımda profesörün arkadaşı ve yanındaki iki kişiyle bir yeri kazıyor ve çıkardıkları şeyleri bir çuvala koyuyorlardı. Hemen Efe'yi ve profesörü uyandırdım, ilk başta bana inanmadılar ama daha sonra onlar da gözlerine inanamadılar. Efe, sinirinden hemen üzerlerine koşunca biz de mecburen Efe'nin arkasından koştuk. Bizi gören profesörün arkadaşı ve onun arkadaşları hemen kaçmaya başladı, uzun süren bir kovalamacanın ardından onları yakaladık. Ellerini ve ayaklarını bağlayıp çadırın yanına koyduktan sonra çuvalı açıp baktığımızda çuval, ağzına kadar altınla doluydu. Hemen koşup çukura baktığımızda Firavun Tutankamon'un mezarı da oradaydı. Profesör, polisi çoktan aramış; polisler de gelmişti. Efe, polislere durumu anlatırken olay yerine yetkililer de geldi herkes bize teşekkür etti.

Bu maceranın ardından Mısır turumuza devam etmek için arabaya atladık ama Efe hâlâ mezarın başında bir kâğıt parçasına bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, kısa bir süre sonra o da arabaya atladı ve: "Yeni bir macera başlıyor." dedi.

SELÇUK PAMUKÇU

11/C 1231

HAYATIN GERÇEK YÜZÜ

Yine güzel bir bahar sabahı İstanbul'un dar sokaklarında ayağımı sıkkan eski ayakkabım ile yürüyordum. Denize, manzaraya ve İstanbul'a bakarak ve birazda ayağımdaki eski ayakkabıya kızarak yokuş aşağı iniyordum. Sadece ayakkabıya değil cebinde beş kuruş olmayan, evsiz ve sokaklarda kirli gezen kendime de kızıyordum. Birisi arkamdan bağırdı:

-Hey, Ömer!

Hemen arkamı dönmedim. Bu sesi tanımaya çalışıyordum. Beynimin bir yerlerinde bu ses bana çok yakındı. Hâlâ biraz kızgın olduğum için kafamı toplamakta zorlanıyordum. Ama bir süre sonra bu kişinin kim olduğunu hatırladım. Bu kişi çocukluğumda beraber büyüdüğüm, oyunlar onadığım, hayaller kurduğum

kuzenim Mert'ti. Onu görünce eski ve masum günlerimiz aklıma geldi ve bir an duraksadım. Ama sonra hemen gidip ona sarıldım. O da beni çok özlemişti. Amcamın tayininden dolayı ben 14 yaşımıdayken onlar Erzurum'a taşınmışlardı. Onu yakınlardaki bir parka götürdüm. Morali pekiyi değildi. Eski günlerdeki gibi gülmüyordu:

-Eeee nasılsın dostum, dedim.

-Pekiye değilim ama yinede sağ ol, dedi.

Bu beklediğim bir cevaptı ama yinede suradımı asmadan ne olduğunu sormaya karar verdim:

-Peki senin canını bu kadar sıkkan ne, dedim.

Derin bir of çekti ve anlatmaya başladı:

-Her şey 1,5-2 sene önce başladı. Herşey normal gidiyordu. En azından biz öyle sanıyorduk. Babam gizli gizli bahis ve iddia oynuyormuş, 1-2 ay her şey yolunda gitmiş. Ama sonra babam battıkça batmaya başlamış ve bizim bundan haberimiz yoktu. Evin içinde üzgün ve stresli bir şekilde dolaşıyordu. Biz annemle onun işlerinin yoğun olduğu için böyle davrandığını sanıyorduk. Fakat bu durum fazla sürmedi ve en sonunda babam her şeyi annemle bana anlattı. Garip bir şekilde ikimizde bu durumu soğukkanlılıkla karşıladık. Bir çözüm bulmak için günlerce düşündük ama nafile borç boğaza gelmişti. Verilen sürede borçları ödeyemediğimiz için her şeyimizi aldılar. Ben buraya geldim fakat annemle babam orada bir lojmanda kaldılar, dedi.

Ve ağlamaya başladı. Onun bu halini görünce kendimi tutamadım ve ben de ağlamaya başladım. Ağlaması bitince tekrardan bana döndü ve:

-Ama şöyle ki üç ay içinde tüm parayı denkleştirebilirsek o zaman her şeyimizi geri alabileceğiz, dedi.

Biraz bekledikten sonra tereddütle:

-Sana nasıl yardımcı olabilirim, dedim.

O da yaş gözlerle bana baktı ve gülerek

-Bunu düşünmen bile beni çok mutlu etti, dedi.

İkimiz de gülümsedik, bana döndü ve planını anlatmaya başladı:

-Bak dostum söylediklerim çok delice gelebilir ama sen yine beni iyi dinle. Yakınlarda büyük bir banka var ve ben üç haftadan beri bankanın etrafında dolaşarak orası hakkında bilgi almaya çalışıyorum. Elimde epeyce de bilgi var ve her şeyim de hazır. En işlek olmayan saatinde yüzümüzde maskelerle elimizdekuru

sıkı tabancalarla tam da güvenliklerin değişim saatinde bankaya giricez ve kısa bir süre içinde orayı soyucuz ve yakınlara park etmiş olan benim bir arkadaşımın arabası ile ordan ayrılıcaz. Yine de sana bir hafta düşünme süresi veriyorum. Yine bu parkta bu saatte buluşuruz. Lütfen bu sürede iyi düşün, dedi.

Sonra ise başını yoldan kaldırmadan sessizce gitti. Bu anlattıklarının şokuyla 1-2 saat kendime geledim. Sonrasında ise hep onun anlattıklarını düşündüm. Onunla geçirdiğimiz o güzel günleri düşündüm. Bir hafta doğru düzgün uyuyamadım. Aklımda son güne kadar reddetmek vardı. Sonra düşündüm o benim kuzenim ona burda iyilik yapamayacaksam nerde nasıl bir iyilik yapacaktım. Ve o gün geldi çatı. O parka giderken ayaklarım titriyor, gözlerim kararıyordu. Sonunda geldim ve onu orda otururken buldum. Yanına gittim, hemen ayağa kalktı tam söze girecekken be konuşmaya başladım:

-Senin dediklerini uzun uzun düşündüm ve o eski günlerin hatırına senin için bu şşte sana yardım etmeye karar verdim, dedim.

Hemen gülümsedi ve sıkıca bana sarıldı. Ve bana:

-Beni yanıltmadın eski dostum, dedi.

Ve beraberce bankanın önüne gittik. Bana bir kuru sıkı tabanca ve maske uzattı. Tam da dediği gibi güvenliklerin değişim saatinde içeri girdik ve bağarışmaların arasında parayı aldık ve koşarak oradan çıktık. Çıkar çıkmaz etrafa bakındı ve bana döndü, sadece:

-Üzgünüm dostum, dedi.

İlk başta ne olduğunu anlamadım ama sonra silahı bana doğrulttu ve bacağıma ateş etti. Sonra ise arabaya binip kaçtı. Orada bankanın önünde acı içinde yatariken hayatın gerçek yüzünü anlamış oldum. Hemen 1-2 dakika sonra polisler geldi ve beni ilk hastaneye oradandan da 3-4 gün sonra karakola götürdüler. Oradan da mahkemeye götürüldüm ve soyguna teşebbüsten on yıl hapis cezası aldım. Çıkmana dört yıl kaldı. Sanırım çıktıktan sonra ilk yamak istediğim şey onun neden böyle yaptığını bulmak olacak. Ha bi de artık kızdığım daha büyük şeyler olduğu için o ayağımy sıkı eski ayakkabıma o kadar kızamıyorum.

İBRAHİM KOCAKUŞAK

11/C 1360

HAYALLERİNİN PEŞİNDE

Osman ortalama gelir düzeyine sahip, sıradan bir ailenin çocuğuydu. 4 kardeşin en büyüğü idi. Babası bir büroda muhasebe görevi yapıyordu. Annesi çocuklarıyla çok severek ilgilenen bir ev hanımıydı. Babası ise eşi ve çocuklarıyla ilgili ve fedakâr bir babaydı. Hayat şartları onlar için çok zordu. Osman, bu duruma çok içerleniyordu. Buna karşılık ailesinin durumunun daha iyi olması için hep hayaller kuruyordu. Annesi ve kardeşlerinin çok daha iyi şartlarının olmasını çok istiyordu. Bu yüzden, çok çalışıp başarılı olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Okulunda öğretmenleri tarafından çok sevilen ve gurur duyulan bir öğrenciydi. Arkadaşları da bir o kadar severlerdi, onu. Osman, okuldan gelince hemen derslerini yapar ve annesine, kardeşlerine bakmak konusunda destek olurdu.

Böyle bir çocukluk geçiren Osman, bir gün herkesin beklediği gibi başarılı olmuştu. Yıllar sonra emeklerinin karşılığını alma zamanı gelmişti. İçten içe ona hep örnek olan, desteğini hiç esirgemeyen Akif öğretmen gibi bir öğretmen olmak istiyordu. Her zaman ailesinin sözünü dinleyip sözünden çıkmayan Osman, içinden geçen bu isteği ailesiyle paylaşamıyordu. Bir gün Akif öğretmenine içinden geçenleri açtı.

Hayallerinin tıpkı onun gibi iyi bir öğretmen olmak olduğunu söyledi. Ama ailesi böyle düşünmüyordu. Osman'ın amacı ise tıpkı Akif öğretmeni gibi çocuklara ışık olmaktı. Öğretmeninin cesaretlendirmesi sonucunda Osman, ailesine bu konuyu açtı. Ailesi hiç hoşnut kalmamıştı. Onların amacı, çocuklarının doktor olması ve durumlarının düzelmesi idi. Böylece çok para kazanacaklar ve Osman ile kardeşleri ailesinin çektiği zorlukları çekmeyecekti. Bunlardan dolayı Osman, kendi ailesini ve kardeşlerini de düşünmeliydi. Osman zaten ailesinin böyle düşüneneğini hissediyordu. Ama bu kadar sert bir tepki beklemiyordu. Bir anda bütün hayalleri bitmiş gibi hissetmişti. Çok üzülmüştü ve bir tık umutsuzluğa kapılmıştı. Çünkü o, ailesini çok seviyor ve asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Sonuç olarak Osman, ailesinin seçimine saygı duymaktan başka bir şey yapamıyordu. Ailesinin psikolojik baskılarıyla beraber onların istediği yolu seçmekten başka şansı yoktu. Böylelikle artık sıkıntı çekmeyeceklerdi.

Aradan uzun zaman geçti. Zorlu eğitim hayatının sonucunda ailesinin istediği gibi sınavda büyük bir başarı göstermiş, doktor olmuştu. Kendisi hariç herkes çok mutluydu. Akif hocası her şeyin farkındaydı. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Osman ise sevmediği mesleği yapmak zorundaydı. Bu mesleğin de öğretmenlik mesleği gibi kutsal olduğunun farkındaydı. Ama onun hayalleri bambaşkaydı. Yıllar geçmeye devam ettikçe Osman mesleğine daha çok ısınmaya çalışıyordu. Ailesinin hayal ettiği gibi, Osman'ın desteği ile her şey çok daha güzel gidiyordu. Babası, annesi ve kardeşleri refaha kavuşmuştu. Her şeyin güzelleştğine sevinen Osman, bir yandan sevmediği mesleği yaptığı için mutsuzdu. Ailesini çok düşünse ve yardım etmek istese de kendisi verim alamıyordu. Bunu fark eden Akif hoca, Osman'a destek olabilme amacıyla ailesiyle karşı karşıya geldi. Ailesine Osman'ın hayallerinin bu olmadığını söyledi. Onlar ise bu durumun çok öncede kaldığına inanıyorlardı. Sanki hiçbir şeyi fark etmiyorlar ya da Osman'ı bunu atlatmış gibi düşünüyorlardı.

Osman, birkaç günlüğüne ailesinin yanına tatile geldi. O sırada şansını yakalamışken Akif hocasını ziyaret etmek için okula da uğradı. Orada Akif hocasını ve eğitim gören çocukları gördü. Onlarla sanki bir öğretmenmişcesine sıcak bir bağ kurmuştu. O kadar mutlu görünüyordu ki Akif hoca Osman'ın gözlerindeki parıltıyı bir defa daha gördü. Osman için en doğru mesleğin öğretmenlik olduğuna tekrar emin olmuştu. Ama ne yapabilirdi, bilmiyordu. Çünkü ailesi buna karşıydı.

Yine buna benzer bir günde Osman, yine Akif hocasını ziyarete gitmişti. Ama bu sefer Akif hocanın bir planı vardı. Osmana, sınıfta onun yerine 1-2 ders vermesini rica etti. Osman buna pek anlam veremedi ama Akif hocasına çok değer verdiği için bu isteğini geri çeviremezdi. Bir yandan da böyle bir şans elde ettiğine çok seviniyordu. Hep olmak istediği yerde kısa süre için olmuş olsa bile bulunmak, ıslıl ıslıl parlayan çocuklara bir şeyler öğretme aşkı, onu mutlu etmişti. Osman, durumdan memnun bir şekilde derse başladı. Akif hocanın içi içine sığıyordu Osman'ı izlerken. Kafasından geçenler, "Acaba olur mu?" diye düşünse bile onu tedirgin ediyordu.

Akif hoca, en nihayetinde Osman'ın evine tekrardan gitmeye karar verdi. Hala neler yapacağından emin değildi. Daha önceki konuşmalar aklına geliyordu. Ama bunu Osman için yapması gerekiyordu. Tedirgin bir şekilde kapıyı çaldı. Kapıyı Osman'ın küçük kardeşi açtı. Akif hoca, babasıyla konuşmak istediğini söyledi. O sırada kapıya Osman'ın annesi geldi ve hocayı içeriye buyur etti. Akif hoca, salonda tedirgin bir şekilde oturup, konuşmaya nasıl başlasam diye düşünürken Osman'ın babası salona geldi. Göz göze geldiler. Akif hoca, tedirgin bir şekilde durumu anlattı. Babası ise beklenmeyen bir sakinlik içerisinde hocayı dinledi. Akif hoca, Osman'ı sınıfındaki yeni bir öğretmen olarak görmek istediğini söyledi. Babası yapılan bu açıklamalardan sonra şaşkıncu bir şekilde durumu kabullendi. Akif hoca hiç beklemediğinden dolayı inanamadı ama bir o kadar da sevindi.

Akif hoca, Osman'ın babası ile okula gitmeye karar verdi ve beraber okula gittiler. Osman, çocuklarla o kadar mutluydu ki babası artık bunu görmezden gelemezdi. Dersi dinledikten sonra Osman'ı alıp evine döndü. Eve geldikten sonra eşini ve Osman'ı yanına çağırdı. Onlarla konuşmak istediğini söyledi.

Osman şaşkıncu, nedenini anlayamamıştı ve merak ediyordu. Babası ilk olarak Osmandan özür diledi. Onun bu mesleğe ne kadar âşık olduğunu önceden fark edemediğini ama şuanda ne kadar pişman olduğunu ve artık saygı duyduğunu dile getirdi. Ailesi için yaptığı her fedakârlık için teşekkür etti. Bundan sonra her zaman hayallerinin peşinden koşmasını istediğini de ekledi son olarak. Osman, şaşkın ve ağlamaklı gözlerle babasına teşekkür etti. Artık hayallerinin önünde hiçbir engel yoktu.

CEREN EKLETİ

11/C 1305

HAYALLERİN PEŞİNDEN KOŞMAK

Doğunun ücra bir köşesinde yaşayan Mehmet ve babası mutlu mesut yaşamaktadırlar. Mehmet hem çobanlık yapım hem okuyordur. Babası ise maden de çalışıyordur. Mehmet bu sene lise son sınıftadır ve Üniversiteye gitmek istiyordur ve bunu içi gece gündüz demeden çalışan Mehmet çok çalışıyordur, çalışırken de kafasının içinde hayaller kuruyordur gelecekte nasıl büyük bir adam olacağını hayal ediyordu. Babası Mehmet'in çok çalıştığını görüp üzülüyordur neden oğluma daha güzel bir zaman bırakamıyorum benim yüzümden çok çalışıyor diye kendisine kızıp ona daha güzel zaman bırakmak için daha çok çalışmam gerekiyor diye kendisini gaza getiriyordur. Bir gün Mehmet çok çalışmaktan yorgun düşüp erkenden yatmıştır. Babası ise o yatıktan sonra onun defterine bir göz gezdirirken şu cümleyi görmüştür” Babamı gelecekte daha güzel bir hayat için çalış, bu sefillikten kurtarmak için çalış” yazıyordu. Babası bunu okuduktan sonra hem çok duygulanmıştır hem de çok da gururlanmıştır, kendi kendine çok iyi bir oğlan yetiştirmişsin diyordu.

Ertesi gün Mehmet'in en yakın arkadaşı olan Ahmet evlerine gelmiştir ve birlikte üniversite sınavına hazırlanıyor-lardı. Mehmet çok bu sınava çok iyi hazırlanmıştı ve sıra en yakın arkadaşı olan Ahmet'e gelmişti, şimdi onu çalıştıracaktı o gün boyunca ikisi beraber çalıştı daha doğrusu Mehmet Ahmet'e öğretmenlik yapmıştı. Sonun o beklediği gün gelmişti Üniversite sınavına girecekti, Sınava girmeden önce hiç heyecanlı değildi, aklından normal bir sınav diyordu. Sınavı bitirip evine giden Mehmet sabırsızlıkla sonuçların çıkmasını bekliyordu. En yakın arkadaşı olan Ahmet'in sınavı ise kötü geçmişti. Bir gün Mehmet koyunları otlatırken bir anda ona koşan bir çocuk görmüştür, çocuk bağıra bağıra geliyordu ve ağzından şu kelimeler çıkıyordu postacı geldi abi, postacı geldi abi. Bunu duyan Mehmet koşarak postacının yanına gidiyordu. Postacının yanına vardığı gibi ona gelen postayı açıp sınav sonucuna baktı ve bir anda kazandimmmmm, kazandimmmmm diye bağırmaya başladı, akşam olmasını sabırsızlıkla bekleyen Mehmet kapı çaldığı gibi kapıyı açmıştır ve babasını gördüğü gibi boynuna atlamıştı ve şu kelimeleri söylüyordu kazandım babacım kazandım, bunu duyan baba çok sevinmişti.

Tam içeri girecekleri zaman arkalarından bir ses yükseldi. Abdullah diye babası arkasını döndüğü gibi karnına iki tane kurşun yedi. Mehmet adam kim olduğunu biliyordu, babasının kan davalısıydı babası yere yığılmış bir hâlde duruyordu, hemen babasının yanına çömeldi başını kaldırdı, babasına baktı babası ise ona bakarak “Sen okuyacaksın büyük adam olacaksın.” dedi bu cümleyi söyledikten sonra babası vefat etti. Mehmet ağlayarak tamam baba söz, söz dedi. Silah sesini duyan mahalleli Mehmet ve babasını başına toplanmıştı, herkes kim yaptı, ne oldu gibi şeyler soruyordu. Ertesi sabah babasını mezara veren Mehmet yıkılmış bir haldeydi, en yakın arkadaşı olan Ahmet yanına giderek hem teselli etti hem de şu soruyu sordu: şimdi ne olacak Mehmet dedi ama keşke demez olaydı. Mehmet ona dönerek okula gitmeyeceğim burda işe başlayacağım dedi. Bunu duyan Ahmet hayır! Bunu yapamazsın sen sı... Okuluna gideceksin hem baban sana ne dedi. Son cümleyi duyan Mehmet'in aklı başına gelmiştir ve kazandığı okula gitme kararı almıştır, okulu İstanbul da olan Mehmet'in okula gitmek için otobüse biner ve gider otobüs yolculuğu 8 saat sürmüştür ama sonunda okuluna kavuşmuştur.

Okulun ilk günü çok heyecanlı olan Mehmet, hayal etti şeylerin daha çok başındaydı. Okulun ilk günü kendisi için çok güzel geçen Mehmet keşke hep böyle olsa diye içinden geçiriyordu ama öyle olmayacaktı ve gerçekten de öyle olmadı onu dışlamaya başladılar, dalga geçmeye başladılar ona sen köylüsün bizim yanımızda yerin yok diyorlardı. Mehmet bu yaşadığı olayları Ahmet'e anlatıyordu Ahmet ise dayan demekten başka bir şey demiyordu Okulda en sevdiği hocasının ismi ise Murat'tı. Murat hocayı sevmesinin nedeni ise ona yardım etmesi idi ona çok yardım eder ve hep şunu söylerdi "sen ileride çok büyük adam olacaksın Mehmet" bu cümleleri duyan Mehmet ise daha fazla hırslanıp derslere asılıyordu. Okulun son senesi dışlandığı arkadaşları tarafından sevmeye başlandı. Mehmet ise bunun neden olduğunu biliyordu çünkü Mehmet'in notları yüksekti, onların ise düşüktü. Gel zaman git zaman git zaman son senede bitti ve Mehmet okul birincisi olarak okulunu bitirdi.

Okulu bitirip büyük adam olan Mehmet, çok zengin birisiydi. Zengin birisiydi ama geldiği yeri asla unutmuyordu. İnsanlara nazik davranıyordu, hep iyimserdi, en yakın arkadaşını yanına alıp beraber çalışıyorlardı. Ahmet ise okuyamadığı için içinde bir his kalmıştı ama Mehmet ile baya iyi ortak olmuşlardı. Mehmet her izin gününde hiç unutamadığı köyüne gider ve babasının mezarını ziyaret eder, mezarı sular, dua eder ve yanı oturup konuşurdu. Hep şey derdi sözümü tuttum baba, başardım ben yaptım diyordu. Ve aklına şu geldi ben başardıysam herkes yapar diyordu ve bunu bütün gençlere aşılama için bir roman yazdı.

SEMİH ÜLKER

11/C 1265

HATIRLAMAMAK

Pazar sabahıydı. Yataktan kalkmak istemiyordum. Dakikalarca tavana baktım. Dün olanları düşünüyordum. Dün ne mi oldu? Hiç beklemediğim anda hiç beklemedim bir yerde çocukluk arkadaşım ile karşılaştım. Onu gördüğümde tanıyamadım, adını da hatırlayamadım. Bir insan nasıl çocukken en iyi arkadaşının ismini hatırlayamaz. İşte ben kıza çok büyük ayıp ettim. Okuduğum üniversitenin yakınlarında bulunan bir resim müzesinde karşılaştım. "Aaa Melis canım arkadaşım benim, seni yıllardır görmedim, ben Seyran, beni tanıdın mı?" dedi ve bunları söylerken bana sımsıkı sarılıyordu. "Tanıdım." dedim, tanıyamadım diyemedim. Havadan sudan konuştuk. Nerdeyse yarım saate yakın konuştuktan sonra çıkarabildim. Yani bu yüzden kıza çok ayıp ettim. İşte bu olanları düşünüyordum. İçimden hiçbir şey yapasım gelmiyordu.

Dünden beri bu düşüncelerde boğulurken zorla yatağımdan kalktım. Üzerimi değiştirdim.

Uyandığında dışardan gelen yaprak hışırtılarından başka hiç ses yoktu ama şimdi ev ahali canlanmaya başlamış, tıkırtılar geliyordu. Büyük ihtimalle evin emektar hizmetçisi Esra abla kahvaltı hazırlıyordu. Elimi yüzümü yıkamak için lavaboya gittim. Odama geri geldiğimde telefonuma mesaj geldiğini gördüm. Kimdense kimden dedim yatağın üzerine fırlatıyordum ki kapımı biri çaldı. Kim o demeye kalmadan içeri girdi, dün bizde yatıya kalan ve benle aynı yaşıt olan memleketten gelen annemin kuzeninin oğlu Cem'di. "Esra abla seni çağırıyor." dedi ve hemen odadan çıktı. Ne görgüsüz bir çocuk, odama girmesine izin vermeden odaya daldı diye düşünüyordum ki telefonuma yine mesaj geldi. Biraz önce de mesaj geldiğini hatırlayınca baktım hemen. Bilinmeyen bir numaradandı mesaj, mesajı okuyunca anladım ki bu ismini hatırlayamadığım arkadaşım Seyran'ın numarasıydı. Mesajda "Merhaba Melis, ben Seyran, okuduğun üniversitenin yakınında ki kafede saat ikide buluşalım, sohbet ederiz hem seni erkek arkadaşım ile tanıştırrım." diyordu. Mesajı okuduktan sonra ona "Olur." diye mesaj attım. Daha sonra Esra ablanın beni çağırıldığını hatırlayıp aşağıya indim. Esra abla " Nerde kaldın kuzum, annemler uyanmadan kahvaltı edip çıkıyım diyordun dün" dedi. "Esra abla ben unutmuşum bunu dediğimi, masayı yine donatmışsın bu kadar zahmet etmene gerek yok, çok iştahım olmuyor zaten biliyorsun ve sana kaç kere diyeceğim ama yine de sağ olası." dedim. "Biliyorum kuzum bilmez olur muyum ama Cem oğlumda kahvaltı eder diye düşündüm, heeh bak Cem oğlumda gelmekte" dedi ve yarım kalan işine devam etmeye başladı. Cem de aşağı indi. "Günaydın." dedi, kahvaltı yapmaya başladı. Ben de "Günaydın." dedikten sonra kahvaltı yapmaya başladım pek iştahım olmasada. "Konuşmana da doyum olmuyor Cem." dedim. O ise hiç aldırış etmeden kahvaltısına devam etti.

Kahvaltımı bitirip masadan kalktım. Tam kapıdan çıkacaktım ki Cem seslendi. "Telefonunu masada unutmuşsun." deyip telefonumu bana uzattı ve montunu alıp evden çıkıyordu ki onu durdurup ona teşekkür ettim ve "Ne tarafa gidiyorsun?" diye sordum o ise "Sahil tarafına..." dedi. "Aaa bende o tarafa gidiyorum beraber gidelim." dedim ve yürümeye başladık. Saatte baktığımda Seyran ile buluşmama daha vardı ve bu yüzden sahilde yürümek, oyalanmak istedim. Cem'in hiç sesi çıkmıyordu acaba bilmeden bir şey mi yaptım? diye düşünüyordum ki birden bire " Özur dilerim, sabah odana hemen girdim kusura bakma." dedi. "Sorun değil." dedim. Daha Seyran ile buluşmama vakit vardı bende biraz daha sahilde vakit öldürüp biraz da kütüphaneye gidip yetişmesi gereken ödevleri yapmayı düşünüyordum. Laf olsun diye "Eee Cem neler yapacaksın bugün?" dedim. Cevap vermedi, nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi hâli vardı. "Konuşmak istemiyorsan sorun değil, boş ver." dedim. "Hayır ya konuşmak isterim, bugün için birkaç işim var sonrasında kız arkadaşım ile buluşacağım beni birisiyle tanıştıracakmış ondan biraz gerginim." dedi. "Ben de bugün biriyle tanışacağım ama gergin değilim, sen neden gerginsin?" dedim. "Ben de bilmiyorum içimde bir huzursuzluk var gibi hissediyorum aman ya boş verelim beni, asıl sen nasıl bu kadar rahatsın?" demesiyle şok geçirdim, birden konu bana dönmüştü. "Aslına bakarsan genelde birisiyle tanışırken çok da rahat değilimdir ama kafam başka yerde o yüzden bu konunun üstünde durmuyorum." demem üzerine yüz ifadesi merak eder bir hale döndü, bende anlatıp anlatmamak arasında kalmıştım ki "Anlatmak istemezsen seni anlarım, bu arada ben çok iyi bir dinleyiciyimdir." dedi. "Aslında anlatsam içim rahatlayacakmış gibi

hissediyorum.” dedim. “Hadi anlat bakalım küçük hanım.” demesi ile dünkü olan bitenleri anlattım, kafama taktığım bu olayı anlatmam ile az da olsa içim rahatladı. “Eee bu konu hakkındaki düşüncelerini alalım Cem.” dedim. “Melisa bence bu kadar kafana takmamalısın, her insanın başına gelebilir ve insanlık hali bence.” dedi. Bunları konuşurken sahilde baya yürüdüğümüzü fark ettim ve daha kütüphanede ödev yapmam gerekiyordu bu yüzden “Ben buradan ayrılıyım yapmam gereken işlerim vardı, bu arada beni dinlediğin için ve de tavsiyen için sağ ol.” dedim. “Ne demek her zaman küçük hanım, görüşürüz.” dedi. Ben de “Görüşürüz.” dedim ve kütüphaneye doğru yol almaya başladım.

Kütüphaneye girdiğimde çoğunun ders çalıştığını gördüm, kitap okuyanlar da vardı. Herkes kendi halinde işleriyle meşgul durumdaydı. Nereye otursam diye düşünürken omzumda birinin elini hissetmem ile arkamı dönmem bir oldu. Omzuma dokunan çocukluk arkadaşım; ilkokul, ortaokul ve liseyi beraber geçirdiğim arkadaşım Aslı’ydı. Fısıltı ile “Korkma benim canım, beraber ödevleri yapalım demiştin unuttun mu ?” dedi. Ben de fısıltı ile “Yok unutmadım da sen gelmeyebilirim demiştin de” dedim. O da fısıltı ile “Evet ama gelmeyeceğim de demedim aman her neyse ödevleri bir önce yapalım” demesiyle bir masaya oturup ödevleri yapmaya başladık. İşimiz bittikten sonra kütüphaneden çıktık ve “Neyin var canım?” dedi, “Aslı dün çocukluk arkadaşımız Seyran ile karşılaştım yıllar sonra, ilk önce tanıyamadım belli etmedim ama ayıp ettim bence ve de yakınlarda ki kafede bulaşalım dedi beni erkek arkadaşıyla tanıştıracakmış, istersen sende gel hem Seyranı görürsün.” dedim. “Olur, gelirim de takma bu kadar insanlık hali.” dedi.

Kafeye gittik, gözümlle masalarda Seyran’ı arıyordum ki Cem’i gördüm ve Seyran’ı da yanında oturduğunu görünce hemen anladım, Seyran’ın erkek arkadaşı olduğunu anladım. Seyran bizi fark etmiş olmalı ki bizi el hareketiyle heyecanla çağırıyordu. Yanlarına gittik, Cem çok şaşırılmış durumdaydı aynı şekilde bende, Seyran ise şaşırılmış bir şekilde beklenmedik arkadaşım Aslı ya “Merhaba ben Seyran.” dedi. Aslı ise “Beni nasıl tanımadın yahu ben Aslı hatırlamadın mı?” diye sorunca Seyran hâlâ çıkaramadığını ifade eder bir bakış attı bana, bende “Çocukluk arkadaşımız olan hep oyun oynarken sakarlık yapan Aslı” demem üzerine Aslı teessüf ederim dermişçesine bakış attı. “Hatırladım şimdi ben seni nasıl unutturum ya valla kusura bakma ve de bu arada erkek arkadaşım Cem.” dedi, Cem’i göstererek. Cem de “Ben Melis’i tanıyorum. Dün onların evlerinde yatıya kaldım, annesi çok tatlı biri, beni geri çevirmedi.” dedi bunun üzerine Seyran “Aaa bu senin bahsettiğin ev Melisler’in evi miydi bak sen Allah’ın işine.” dedi. Ben de “Evet, ben de çok şaşkınım.” dedim.

Sonrasında hep beraber sipariş verdik, eski çocuk anlarımızdan konuştuk. Sohbetin sonlarına doğru Seyran üzgün bir şekilde “Aslı ben seni ilk gördüğümde çıkartamadığım için affet, bir insan nasıl çocukluk arkadaşını unuttur işte ben bu ayıplıyı yaptım.” dedi. Aslı da “Sorun değil canım olur öyle şeyler hem şu an masamızda senin gibi isim hatırlamayanlar var.” derken bana bakıyordu sırtarak. Masada bir tek Seyran bilmiyordu ismini hatırlamadığımı. Seyran merakla bana bakıyordu, artık gerçeği söylemenin vakti gelmişti, “Seyran, bugün yaşadığın durumu bende yaşadım çünkü dün ben seni ilk başta tanıyamadım ve hatırlayamadım affet beni.” dememle Aslı kahkaha patlattı bunun üzerine Cem de gülmeye başladı ve

ardından“Demek ki hatırlamamak insanlık haliymiş konu kapandı değil mi?” demesiyle Seyran da ben de kafa salladık ve hep beraber gülmeye başladık.

BÜŞRA ÖZTÜRK

11/C 1278

GÖNÜL KUŞU

1

Karşımdaki çalkantılı deniz sanki içimi yansıtıyordu. Ağırlaşmış ve grileşmiş gökyüzündeki yağmur bulutları içindeki yağmur damllarını boşaltmak için can atıyor gibiydi. Rüzgâr insanı kendine getirecek kadar sert esiyordu. Ama içimdeki huzursuzluğu söküp atacak kadar değil.

İnsanlar yağmurun yağacağını anlayıp evine gitmek için acele ediyordu. Karşıdaki banklara doğru hareketlenip oturduğumda yağmur hafif hafif çiselemeye başlamıştı. Tam o sırada içimde bir yerlerde bir şeylerin koptuğunu, her şeyi içime atmaktan yorulduğumu hissettim. Para sorunu, aile sorunu, arkadaş sorunu ve onunla olan sorunlarım... Yine de para, ailem ve çevremle olan sorunlarıma bir çözüm yolu bulmuştum. Fakat onunla olan sorunlarıma ne o ne de ben bir çözüm yolu bulamadık. Şimdi ise iki yabancı gibiyiz. Ne o benim derdimden ne ben onun derdinden haberdarım. Eski muhabbetimiz, eski sohbetlerimiz yoktu artık. Oysaki o sohbetlerden ne kadar keyif alıyorduk. Onunlayken her taraf renkli ve canlıydı. Şimdi ise her şey soluk, renksiz ve cansız sanki. Hayatımı ne kadar da değiştirdi.

Düşüncelerim gittikçe derinleşiyor. Yağmur sanki düşüncelerimi duyuyormuşçasına hızlanmaya başladı. Etraftaki sokak satıcıları çoktan toplanmaya başlamıştı. Bir tek köşede ki balık ekmekçi sakın sakın oturmaya devam ediyordu. Oturup biraz izledim. Yaşlı bir adamdı. Yüzünde kırışıklıklar vardı. Belli ki hayat onu yormuştu. Eski tahta iskemleye oturmuş yere bakarak kara kara düşünüyordu. Sonra kafasını yerden kaldırdı. O sırada göz göze geldik. Ruhumu görüyormuşçasına baktı bir süre. Sonra hafif bir tebessüm ederek kafasını çevirdi ve gelen müşteriye döndü.

Müşteri gittikten sonra yanına gitmeye karar verdim. Yanına gittiğimde hiç konuşmadan bir iskemle uzattı. Yavaşça oturdum. Sanırım açıklama yapma gereği duymuş olacak ki “Buraya yemek yemeye geldiğini sanmıyorum, azizim.” dedi. Kafamla onayladım onu. Bir süre ikimizde sessizce oturduk. Sonrasında söze ilk giren o oldu. “Anlat bakalım, derdin nedir azizim? Neden sabahtan beri yağmurun altında banklarda oturup duruyorsun?” dedi. “Dert, tasa işte. Onlarla uğraşıyorum.” dedim. “Anlat derdini azizim, için rahatlar.” dedi. Bende anlatmaya başladım. “Geçen birkaç aya kadar para sıkıntım falan vardı.

Çok şükür ki bir işe girdim. Artık para sıkıntısı çekmiyorum. Ama şimdi de kalp ağrım var. Birisi vardı üç dört ay öncesine kadar.

Bütün günümüz beraber geçirdi onunla. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Saçlarının kokusu, gözlerinin rengi, gülümsemesi, sesi beni benden alırdı. Öyle saf öyle temiz öyle yoğun bakardı ki gözlerinde kaybolurdum. Bütün mücadelem onun gözlerinin gülmesi içindi. Gözlerine baktıkça bir okyanusta boğuluyormuş gibi hissederdim Ama kurtulmakta istemezdim. Gülümsemesini görmek için her şeyi yaptım. Ağlamasına dayanamazdım. Ağladığı zamanlar kalbime öyle bir hançer saplanır ki acısını tarif etmeye kelimeler yetmez. Bir saat görüşmesek hemen özlerdim onu. Çok güzel anılarımız oldu. Gezmediğimiz, görmediğimiz yer kalmadı. Benimle konuşmaktan çok keyif aldığı söyledi. Onunla konuşmak içimdeki duyguların taşmasını, karnımdaki kelebeklerin uçuşmasını, kalbimin hızlanmasını sağlardı. Arada sırada çekinerek elimi tutması bana küçük bir çocuğu hatırlatırdı.

Onun için yapamayacağım şey yoktu. Sonra bir gün aramızda bir tartışma geçti. Kavga edip yine barışırsız, bu da diğer kavgalar gibi olur diye düşünüyordum. Sonrasında gönlünü almak için yanına gittim. Fakat bana artık benden sıkıldığını, çocukça hâllerime katlanamadığını söyledi. Benimle uğraşmanın onu yorduğunu, eğer kendimi değiştirmesem tek kalacağımı ve bunun gibi daha nicelerini söyledi. Geçen ayda onu yanında biriyle gördüm. Bana olan gülümsemesini, bakışlarını o adama da gösteriyordu. Hatta o adamla benimle olduğundan daha mutlu gözüküyordu. Sanırım en ağırı da buydu. Neyse, kusura bakma çok konuşup kafanı şişirdim. Gereksiz detaylara girdim. Seni de yordum. Hakkını helal et.”

2

Biraz durdu. Sanırım söylediklerimi idrak etmeye çalışıyordu. Çok konuştuğum için boğazım kurumuş idi. O düşünürken bende biraz su içip nefeslendim. Sonrasında düşüncelerini kafasında toparlamış olacak ki konuşmaya başladı. “Azizim, seni ne kadar çok üzmüşler böyle. Sen içinde neler biriktirmişsin.” dedi. Bunları söylerken bir yandan da sırtımı sıvazlıyordu. Sonra devam etti. “Azizim, hayatta her şey mümkün.

Biraz zaman ve sabırla her şey yoluna varır. Sadece beklemesini bilmelisin. Hayat karşına illa birilerini çıkartacak. Sen onu severken bu ilişkinin sonsuza kadar gideceğini düşünmüş müydün? Her güzel şeyin bir sonu vardır, azizim. Sen birisine ne kadar bağlı olursan ol onun gönül kuşu başkasına konmuşsa ne yapabilirsin ki? Azizim; ağacın dalını rüzgâr insanın kalbini insan kırar. O yüzden sevmek zordur. Çünkü birisinin gönül kuşu uçarsa diğerine yaşanmışlığın acıları ağır gelir. İnsanın içinde biraz kırgınlık biraz da kızgınlık kalır. Senin içindekiler de bunlar. Ama sende daha çok hayal kırıklığı kalmış. En acısı da budur. Kızgınlık geçer ama kırgınlık her zaman bir köşede kalır. Ve onu tekrar gördüğünde o kırgınlık kendini belli eder. Hatta öyle bir belli eder ki kalbine cam kırıkları gibi batmaya başlar. Aşk işte hem güldürüyor hem ağlatıyor. Senin yüreğin hassas azizim. Hassas yüreklerin imtihanı ağır olur. Ama sen bu imtihanı geçecek ve seni içten ve samimi sevecek birisini bulacaksın. Hayat kısa.

Benim sana tavsiyem yüreğinde tuttuğun bir şey varsa bu son şansın gibi düşünerek kalk yerinden ve son bir kere konuşmaya git. Hiç olmazsa güzellikle ayrılırsınız. Karar sana kalmış, azizim.” dedi.

Biraz durup düşündüm. Şimdi söylenenleri idrak etme sırası bendeydi. Onu kaç kere ikna etmeye çalışmışım. Ve onu ikna etmeye çalışmaktan gerçekten yorulmuşum. Onu daha fazla ikna etmeye çalışmak, kendi onurumu ayaklar altına almak demektir. Zaten insanların arasındaki ayrılıkların sebebi egomuz ve gururumuz değil miydi? Artık akışına bırakmaya karar verdim. Düşüncelerimi kafamda toparlayınca konuşmaya başladım. “Ben kararımı verdim. Onun yanına gitmek bana daha fazla bir şey kazandırmayacak. Hatta beni daha da üzecek. O yüzden gitmeyeceğim. Yeterince denedim. Zaten şu anda baya mutlu. O ikisinin arasına girmeye gerek olduğunu düşünmüyorum. Yine de öğüdün için teşekkür ederim. İçimi dökünce rahatladım. Tekrardan hakkını helal et.” dedim. Bir süre yüzüme baktı. Daha sonra konuşmaya başladı. “Helal olsun, azizim. Bir derdin, sıkıntın olursa yine gel. Bir daha ki gelişinde sana bir şeyler ısmarlayayım. Kapım sana her zaman açık haberin olsun. Yolun açık olsun.” dedi. Sonra gelen müşteriye döndü. Arkamı dönüp yürümeye başladım. Birilerine derdimi açmak iyi gelmişti. Bir yükten kurtulmuşum gibi hissettim.

Yağmur dinmişti. Deniz sakinleşmişti. Dalgalar hafif hafif kıyıya vuruyordu. Gökyüzündeki yağmur bulutları dağılmış, hava daha sakin bir hâl almıştı. Rüzgâr daha yumuşak ve ılık esiyordu. Etrafta yağmur yağdıktan sonra olan toprak kokusu vardı. İçimdeki huzursuzlukta yağmurla beraber akıp gitmiş gibiydi. Belki de onunla konuşmam etkili olmuştur. Bilmiyorum. Daha önce oturduğum o banklara oturdum. Son birkaç saatte olanları düşündüm. Umarım her şey onun dediği gibi güzel olurdu. Banktan yavaşça kaktım. Hava kararmaya başlamıştı. Eve doğru giderken içimde ki her şeyi gitmeden önce denize attım. Belki de böylesi daha iyiydi.

SENA NEHİR ÖZTÜRK

11/C 1214

DELİ

Bombalar düşmekte, uçaklar ateş etmekteydi. Tüm halk evlerinin içine sığınmıştı. Askerler cephede, mermiler havada harp ediyordu. Askerler korku ve cesaret karışımı duygularla zaman zaman düşman üzerine ilerlerken bazen ise geri çekiliyordu. Biri hariç. O asker için saldırı savunmaydı. Korkmak, kaçmak nedir bilmez idi. Düşmanlar üzerlerine mermiler, uçaklar bombalar yağdırırken o, diğer asker arkadaşlarını motive edip düşman üzerine yürütürdü. Lakin bu mertlik ona pahalıya patlayacaktır. Yakınında patlayan bir mayın onu savurur ve bilincini kaybettirir.

Sabah olmuştur, oğlu onu kürkten giysisiyle uyandırmaya gelir ve babasını uyandırır. İri yarı bu adam tastaki suyla elini yüzünü yıkayıp kafası bedeninden ayrı Mirmir’i alır, meşe odunundan yapılmış masanın önüne gelir, Mirmir’i masaya koyar ve yine meşeden yapılmış sandalyenin üstüne oturur. Oğul kazandaki çorbayı demir taslara koyarak masaya getirir.

Atroki:

— Bugün ava ne zaman çıkacağız? Kış geldi ve stoğumuz azaldı.

Krakos:

— Yemekten sonra çıkacağız, yayını ve çantayı yemekten sonra hazırla.

Yemekten sonra Krakos, Mirmir ile diyaloga girerler. Bu sırada çocuk hazırlıkları bitirmiştir.

Atroki:

— Her şey hazır, artık ava çıkabiliriz. Bu arada, siz ne konuşuyordunuz?

Krakos:

— Bu önemli değil. Artık çıkıyoruz.

Krakos, Mirmir'i beline asarak çocuğu Atroki ile evden ayrılırlar. Çocuk bir hayvan bulabilme umuduyla iz sürmeye başlar. Krakos belinde Mirmir ile on adım geriden çocuğu takip etmektedir.

Mirmir çocuğu izleyerek:

— Sence bir gün hazır olabilecek mi?

Krakos yüzündeki solgun ifadeyle:

— Elbet bir gün ama daha katetmesi gereken çok yol var.

Çocuk uzun uğraşları sonucu bir geyik izi bulmaya başarır. Çocuk babasına yaklaşır:

— İzi buldum, bu tarafta yaralı bir geyik var.

— O zaman bana anlatacağına git ve avı bul, tabi akşama aç kalmak istemiyorsan.

Çocuk izleri takip ederek geyiği bulmayı başarır ancak beklemediği bir şeyle karşılaşır. Bir trol! Trol Atroki'nin izini sürdüğü geyiği yemektedir. Atroki hemen çalıkların arkasına saklanır ve el hareketleriyle babasını uyarır. Krakos yere çöker ve çocuğa yayını hazırlamasını emreder. Çocuk yayını trole doğru nişanlar, babası kollarından çocuğa destek olur; bir yandan da biraz sonraki savaşı için sırtında asılı duran baltasını hazırlar. Çocuk atışı yapar. Tam on ikiden!

Trol sersemlemeler ve ikiliyi fark edip üzerlerine koşmaya başlar. Çocuk sadaktaki oku çıkarmaya çalışırken Krakos çalıkların arasından zıplayarak elektrik rünü yüklediği baltasını trole doğru savurur ancak trol güzüyle saldırıyı savuşturur. Krakos bir girişimde daha bulursa da trol güzüyle Krakosu bir kayaya fırlatır, bu saldırı karşısında adam bir süre toparlanamaz. Trol, heyecandan ve korkudan hareket edemeyen Atroki'yi de babasının yanına fırlatır ve ardından 30 tonluk kayayı ikilinin üstüne atar. Krakos'un daha kaya onlara çarpmadan gözleri kararmaya başlar.

Asker gözünü bir hastanede açar. Işıklar yanıp sönmekte, etraftaki hastalar korku içerisinde tedavi olmayı beklemektedir. Yanına gelen bir hemşireye kendisine ne olduğunu sorar. Hemşireden kendisinin savaş alanında bilincini kaybettiğini ve savaşın hala devam ettiğini öğrenir. Daha az önce gördüklerinin ne

olduğunu sorgularken büyük bir gümbürtü duyar. Bir savaş uçağı hastaneyi bombalamaktadır. Asker daha tepki bile vermeden orada yaşamını yitirir. Asker de Krakos da yaşamını deliliklerinden kaybetmiştir.

EREN DAĞDELEN

11/C 1314

ATEŞ Mİ YANAR SU MU BOĞULUR?

Ateş on yedi yaşında bir gençmiş. Her yıl olduğu gibi bu yıl da bu sahil kasabasına yazı geçirmek için ailesi ile birlikte gelmiş . Ateş'i tanıyan büyük küçük herkes onu çok severmiş.

Günlerden bir gün Ateş ve arkadaşları sahil kenarına oturmaya gelmişler. Ay ışığında muhabbet etmiş, hayatlarındaki değişikliklerden söz etmişlerdi. Ateş'in yakın arkadaşı Toprak birini çok sevdiğini ve ona nasıl açılacağını bilmediğini söylemiş. Sonrasında ise herkese "Aşk nasıl bir şey sizce?" diye sormuş. Herkes sırayla cevap verirken Ateş uzakta yüzünü ayın aydınlattığı bir kız görmüş. Kız ile göz göze geldiğinde ise kalp atışı hızlanmış. Yüzünde nedensiz bir gülümseme olmuş. Daha önce böyle hisler hakkında fikri olmayan Ateş sıra ona geldiğinde ise "Bir fikrim yok ancak sanırım yakında olacak?" diyerek uzakta gördüğü kızın yanına doğru ilerlemeye başlamış. Kızın yanına geldiğinde yanına oturmuş ve sohbet etmeye başlamışlar. Ateş ve kız bütün gece muhabbet etmişler.

Saat geç olup ayrılma vakti geldiğinde ise Ateş kıza ismini sormuş. Kız da "Ben Su. Peki ya senin adın ne?" demiş. Ateş diyerek elini uzatmış Ateş. Elini tutmak için uzatan Su ise hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmış. Tuttuğu el bir anda puf diye yok olmuş. Bu durum ikisini de şaşırtmış. Neyse ki Ateş kendini tamamlayabilmiş. Ancak canı bir kez yanmış. Su, Ateş'i bu hale kendisinin getirdiğini fark ettiği için bu duruma çok üzülmüş. O gecenin devamında ise Ateş kendini kötü hissetmemesi için Su'ya hep iyi olduğunu belirtip durmuş. Sabaha karşı saatlerde ikisi de eve gitmek için yola koyulmuşlar. Ateş ilk kez yaşadığı bu duyguyu anlamaya çalışmış. Su ise kendisinin sonraki günlerde Ateş'e karşı hisleri olduğunun farkına varmış. Ancak Ateş'e zarar verdiğini ve her geçen gün Ateş'i kaybedeceğini, Ateş'e kendisi yüzünden bir şey olacağını düşünmekten kendini alıkoyamıyormuş. Günler sonra bir gün bu düşünceleri yüzünden canı çok sıkılan Su bir bankta oturuyorken Ateş onu görüp yanına gitmiş. Ancak Su, Ateş banka oturduğunda ondan uzaklaşmaya başlamış. Ateş ilk başta bir anlam veremese de bu duruma bozulmuş. Su'yu dinlemeye başlamış. Su'nun ağlayarak anlattıkları sonucunda Su'ya sarılmak isteyen Ateş ona doğru yaklaşınca Su uzaklaşıp kaçmaya başlamış. Bunu gören Ateş o an bazı şeyleri anlamış. En çok da aşkın hem yakıp hem de boğabildiğini.

Ateş o gece Su ile konuşmuş onun neden kaçtığını anladığını bu yüzden nasıl hissettiğini söylemiş. En son ise ona aşık olduğunu itiraf etmiş. Su ise bu itiraftan sonra daha çok ağlamış. Ateş ise bu ilişkiyi yürütebileceklerini ve onu çok sevdiğini söyleyip durmuş. Su ise Ateş'e "Bizim aşkımız yağmurda kibrit yakmaya benzer. Belki bir umut yanar diye bekleriz. Ancak o her zaman söner." demiş. Su bu sözlerden sonra koşarak oradan uzaklaşmış Ateş ise sabaha kadar oturup düşünmüş. En sonunda düşün düşün bir sürü yol bulmuş. Sabah ise Su ile konuşmaya gittiğinde Su ve ailesinin dün gece gittikleri öğrenmiş. Ateş bunu duyunca yıkılmış. Günlerce ulaşmaya çalışmış Su'ya ancak ne telefonlarına geri cevap veriyormuş ne de mesaj atıyormuş. Ama hep inanmış Su ile bir gün yollarının kesişeceğine.

Aylar yılları kovalamış aradan 4 yıl geçmiş. Su'dan sonra bir daha sahil kasabasına dönmeyen Ateş bir rüya görmüş. Rüyasında ise Ateş Su'yu uyurken görüyormuş ve yanına gitmiş. Ateş daha dokunmadan onun geldiğini anlayan Su gülümseyerek gözlerini açmış. Ateş'e "Günaydın" demiş. Ateş de ona "Günaydın" demiş. Ve sonrasında sarılmışlar. İkisine de bir şey olmamış ancak Ateş sabah uyandığında Su'ya ne kadar ihtiyacı olduğunu tekrar fark etmiş. Kahvaltısını yaptıktan sonra sahil kasabasının yolunu tutmuş. Kasabaya gittiğinde ise onu gören halk bu duruma çok sevinmiş. Ateş arkadaşlarından Su 'yun kasabada olduğunu öğrenmiş. Aklına hemen ilk tanıştıkları yer olan kumsal gelmiş. Ve oraya koşmaya başlamış.

Yıllar sonra Su'yu gören Ateş'in mutluluğu gözlerinden okunuyormuş. Su ise gittikten sonra pişman olmuş ancak daha sonraki gelişlerinde yaptığının yanlış olduğunu, Ateş'e olan sevgisinin gün geçtikçe daha çok arttığını ve bitmeyeceğini çok daha iyi anlamış. Bazen gözden ırak olan gönülden de ırak olamaz. Bu tam öyle bir durummuş. Su ve Ateş özlemlerini birbirlerine sarılarak göstermişler. Ve bu maalesef ikisinin de sonu olmuş.

Aşk böyle bir duyguymuş işte. Hem yanar hem yakarmış. Hem boğar hem boğulmuş. Peki asıl kim yakar kim boğar. Ateş mi yanar Su mu boğulur?

HAYRUNİSA ÇAPAK

11/C 1340

ANLAŞILMAK

Saat tam gece ikiyi vurduğunda sokağın ortasında kucağında karısı elinde karısının kanıyla bir başına kalmıştı. Bunca yıllık karısı hayat arkadaşı ellerinde can veriyordu. şoka girdiği için ambulansı aramak aklının ucundan bile geçmemişti. Gözlerinden yaşlar istemsizce akıyor ve "Feyza" diye haykırıyordu.

Aslında her şey bir ay önce alt daireye yeni birinin taşınmasıyla başlamıştı. İlk günden bütün apartman sakinleriyle tanışmıştı. Bahri de bu alt daireye taşınan adamla tanışıp adının Ertan olduğunu öğrenmişti. Bahri'nin kanı Ertan'a ısınmıştı. Akşam eve gidince karısı Feyza'ya Ertan'dan bahsetmiş ve onunla tanıştırmak istediğini söylemişti. Feyza Bahri'ye, yarın akşam müsait olduğunu, akşam yemeğine gelebileceğini söylemişti. Öteki gün Feyza ikiz çocukları olan Engin ve Ecrin'i okul için hazırlayıp okula göndermişti. Ardından akşam gelecek misafir için hazırlık yapmıştı. Akşam olmuştu ve Feyza sofrayı hazırlamıştı. Zil çalmıştı. Bekledikleri misafir gelmişti. Bahri "Kapıyı ben açarım." dedi. Bahri kapıyı açmaya giderken Feyza da arkasından gitmişti. Bahri kapıyı açtığı anda Feyza anlık şok yaşamıştı. Kapıda gördüğü adam, seneler önceki ilk aşkı Ertan'dı. Ertan çok sevdiği fakat evlenemediği imkansız aşkıydı. Feyza anlamıyordu, nasıl bunca sene sonunda karşılaşabilişlerdi. Sonra yemeğe geçtiklerinde Feyza'nın hareketlerini karşı Bahri Feyza'nın iyi olup olmadığını sormuştu. Feyza Bahri'ye biraz yorgun olduğunu söylemişti. Çocuklar bu yeni komşuyu çok sevip onunla oyunlar oynamıştı. Engin annesine "Ertan abim yarın da gelebilir mi?" diye sormuştu. Feyza biraz sert bir şekilde "Ertan'ın işleri vardır, gelemez." demişti. Ertan evine gittikten sonra Bahri Feyzaya neden böyle bir cevap verdiğini sorduğunda Bahri ve Feyza arasında tartışma başlamıştı. Bu tartışmalar Bahri ve Ertan konuşmaya devam ettikçe artmaya başlamıştı.

Feyza'nın bilmediği bir şey vardı. Ertan'ın alt dairelerini taşınması tesadüf değildi. Ertan'ın evinde Feyza'nın fotoğrafları asılıydı. Ertan'ın takıntısı Feyza'ydı. Bunca sene onu uzaktan takip etmiş ama en sonunda karşısına çıkmaya karar vermişti. Feyzayla konuşmaya çalışsa da Feyza ona karşılık vermiyordu. Ne yaparsa yapsın Feyza'nın ona tekrardönemeyeceğini anlamış ve hain bir plan kurmuştu.

Her şeyin meydana geldiği o gün sıradan bir şekilde başlamıştı. Feyza'yla Bahri'nin evlilik yıl dönümüydü. Bunu kutlamak için akşam yemeğe çıkacaklardı ve çocukları babaannelerine bırakmayı planlıyorlardı. Akşam yemek yiyecekleri restoranta gittiler. Yemeklerini her şeyden habersiz bir şekilde keyifle yediler. Vakit geç olduğunda restorandan kalkıp eve doğrudan koyuldular. Arabalarını evlerinin bulunduğu sokağa park etmek istediler ama boş yer yoktu. Bahri park yeri bulmanın uzun süreceğini anlayınca Feyza'ya "İstersen sen eve geç benim park yeri bulmam uzun sürebilir." dedi. Feyza arabadan inip eve doğrudan yürümeye başladı. Sokağın ortasında Ertan'ı gördü. Ertan ona doğru yürümeye başladı. Ertan'dan ürkmüştü ve kaçmaya çalışıyordu. Kaçmaya çalıştıkça üstüne üstüne geliyordu. Ertan iyice yaklaştıktan sonra ağlamaklı bir ses tonuyla "Sen beni değil onu seçtin." dedi. Feyza "Kendine gel ne diyorsun sen." dedi. Ertan onu umursamayarak cebinden bıçağı çıkartıp Feyza'yı kalbimden bıçakladı ve "Bu kalp bana ait" dedi. Feyza yığıldı ve bunun üzerine Ertan oradan kaçtı. Bahri karısını yerde yatarken gördü ve ona doğru koşmaya başladı. Karısının kalbindeki bıçağı tuttu ve çıkardı. Feyza diye bağırdığında mahalleli Feyza'nın etrafında toplandılar ve ambulansı aradılar. Mahalleli Bahri'yi karısının yanından uzaklaştırıp "Katil! Karısını öldürmüş." dediler.

Karısını öldürmekten hüküm giymişti. Ama o biricik karısının saçının teline bile kıymamıştı. Komşuların ifadesi ve bıçakta sadece onun parmak izinin olması sonucunda tutuklanmıştı. Komşular ifadelerinde son zamanlarda sürekli kavga ettiklerini söylemişti. Kimse anlamıyordu o karısına kıyamazdı.

On altı yıl sonar suçsuzluğunun ispatlanması karşısında böyle duygusuz olacağını düşünmüyordu. Hapishaneden çıktıktan sonra ilk yaptığı şey denizi seyretmek oldu. Hapse gittiğinde karısının katilini çok merak etmişti ama katilin Ertan olacağı hiç aklına gelmezdi. Artık hayata karşı ümidi kalmamıştı. Ne çocuklarını geri alabilirdi ne de yeni bir hayata başlayabilirdi. Hayata bağlanmasına tek bir sebep vardı. O da en sonunda anlaşılmiş olmasıydı.

AYŞE ÖZDEMİR

11/C 1294

HİKÂYE TAMAMLAMA ÇALIŞMALARI

İNANMA

(Hişt Hişt-Sait Faik Abasıyanık)

Yürüyordum. Yürüdükçe de açılıyordum. Evden kızgın çıkmıştım. Belki de tıraş bıçağına sinirlenmişim. Olur, olur! Mutlak tıraş bıçağına sinirlenmiş olacağım.

Otların yeşil olması, denizin mavi olması, gökyüzünün bulutsuz olması, pekâlâ bir meseledir. Kim demiş mesele değildir, diye? Budalalık! Ya yağmur yağsaydı? Ya otların yeşili mor, ya denizin mavisi kırmızı olsaydı? Olsaydı o zaman mesele olurdu, işte.

Çikolata renginde bir yaprak, çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Birisi arkamdan:

- Hişt, dedi.

Arkamı döndüğümde 50' li yaşlarda saçları hafif beyazlamış biraz eski giyimli bir kadın vardı. Kadını gördüğüm anda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sanki hep çok yakından tanıdığım biri ya da çift yumurta ikizim gibi hissettirdi. Bana bir kâğıt uzattı ve:

"Annen gibi ona inan. " dedi.

Annen deyince benim annem yoktu ki yaşadığım her şeyi hatırlamaya başladım. Küçüklüğümü hiç hatırlamıyorum ama sadece beni seven bir babam ve hiç olmayan annem... Benim için hiç olmayan bir kavram, beni babamla bırakıp giden olmayan birisiydi.

Bulutlar durdurdu yağmuru, Hayır, dedi. Alma dedi. Aklımı kullanamadan aldım kâğıdı, titreyen vücudumu durdurmaya çalıştım. Neredeyse damlayacaktı hüznün anahtarı. Daha fazla dayanamadan açtım kâğıdı ve okumaya başladım.

Annem, Oğlum, Her Şeyim,

Seni bırakmak zorundayım yoksa artık bir annen olmayacak, seni hep çok sevdim bırakmak istemedim. Babanla artık olmuyor. Bir annenin çocuğuna bunu söylemesi çok zor ama baban bana şiddet uyguluyordu. Hem de her gün..Eğer seni bırakmazsam ya ben ölücem ya da hapse..Her gece ağlardin beni kurtarmak için çırpınırdın beşiğinde. Senin çocukluğunu, gençliğini koskoca bir adam olduğunu göremeyeceğim ama hep sen benim kalbimdesin. Ben babana inandım belki hata etmişsin diyorsundur ama sen doğduktan sonra her anıyla mutlu oldum. Ama emin ol ben bencillik yapıp gitmiyorum bizim için en iyisi bu. Bu mektubu belki 10 belki 20 belki 30 yaşında okuyacaksın yıllar sonra ama beni anlayacaksın.

Umarım ben yokken hep mutlu olur hiç üzülmezsin..

Hoşça kal seni kalbinde taşıyan annen.

Okuduktan sonra uzun bir süre boşluğa bakmaya devam ettim. Gözlerimden yaşlar akarken dizlerimin üstüne çöktüm. Hayatım gözlerimin önünden yağmur damlaları gibi akıp gitti. Evet, evet tıraş bıçağına sinirlendim yaşanan her şey onun yüzünden oldu.

Birkaç dakika daha yerimde durduktan sonra hayatın akmaya devam ettiğini saniyelerin geçtiğini fark ettim. Kalktım ve bana uzaktan kafayı yemişim gibi bakan insanları gördüm. Hiçbir şeyi umursamadan yürümeye çalıştım. Yürüyorum birkaç adım atıyorum duvarlara tutunarak... Nasıl oluyor diye düşünüyorum inanamıyorum öbür dünyaya mı gittim anlamaya çalışıyorum. Bir insanın 30 yıl boyunca inandığı değerlerin yalan olduğunu öğrenmesinin yarattığı acıyı tarif edemem.

Sahile varmayı başardım, deniz kenarına oturdum. Hava karamaya başlarken artık aklımı kullanmaya başladım ve... Hayır, başlayamamışım kendimi tutamadım ve denize doğru haykırmaya başladım.

Ayağı kalktım ve çocuklarımı düşündüm. Artık çok bıkmıştım hayattan yoruldum artık hiçbir şey için mücadele etmek istemiyordum. Babamı düşünüyorum ona bir sürü şey sormak, bağırp çağırarak istiyorum. Yapmayacağım hayat savaşını kaybetmeyeceğim... Olmaz, yapamam bu öğrendiklerimin acısıyla yaşayamam. Başım dönüyor, zorla yürüyordum.

Kâğıdı tekrar açtım ve bağıarak okumaya başladım

Artık sadece haykırarak ağlıyordum ve denizin ucuna kadar geldiğimi anlayınca korktum, panik oldum gözlerim karamaya başladı en son onu gördüm her şeyimi, ailemi...

Evet, gelelim asıl sona karakterimiz denizin dibine gideceğini sanarken onu kurtaran kendisi ve annesi gibi bir kalbi olan genç adam kurtardı. Kurtardı ama komaya girdi. 2 sene komada kaldıktan sonra nihayet hayata mücadele etmek için gözlerini açtı...

ILGAZ YAMAN

11/C 1299

YILLAR SONRA

(Hişt Hişt-Sait Faik Abasıyanık)

Yürüyordum. Yürüdükçe de açılıyordum. Evden kızgın çıkmıştım. Belki de tıraş bıçağına sinirlenmiştim. Olur, olur! Mutlak tıraş bıçağına sinirlenmiş olacağım.

Otların yeşil olması, denizin mavi olması, gökyüzünün bulutsuz olması, pekâlâ bir meseledir. Kim demiş mesele değildir, diye? Budalalık! Ya yağmur yağsaydı? Ya otların yeşili mor ya denizin mavisi kırmızı olsaydı? Olsaydı o zaman mesele olurdu, işte.

Çikolata renginde bir yaprak, çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Birisi arkamdan:

-Hişt, dedi.

Dönüp arkama baktım kimse yoktu. Belki evden sinirli çıkmış olmamın verdiği halden dolaydır diye düşündüm. Yürümeye devam ettim. Sinirli olduğum zamanlar kimsenin olmadığı, yalnız kalabileceğim bir yere giderdim. Aslında tıraş bıçağına da sinirli değildim. Ama neye sinirli olduğumu ben de bilmiyordum. Hızlı hızlı yürüyordum. Etrafımda fazla bir şey yoktu. Bir bakkal bir de kütüphane vardı. Evin biraz ilerisindeki yeşillik alana doğru gidiyordum. Ve yine birisi,

-Hişt, dedi.

Yine dönüp baktım. Bu sefer gerçekten karşımda birisi vardı. Yüzü tanıdıktı. Ayağı aksıyordu biraz. Yaklaştığımda fark ettim Hasan'dı. Çok şaşırılmışım çünkü onu görmeyi hiç beklemiyordum. Çok

değişmişti. Son görüşmemizin üzerinden yaklaşık 15 sene geçmişti. Hasan kardeşten de öteydi benim için. Çocukluğumuz beraber geçmişti. Biz hâlâ aynı mahallede otuyorduk onlar ise biz 15 yaşında iken babasının tayini yüzünden başka bir şehre taşınmışlardı. Yaz tatillerinde bize kalmaya geliyordu arada ama zamanla görüşmemeye başladık.

Bunca zamandır nerede olduğunu sordum. Anlatmaya başladı:

- Son görüşmemizden sonra hayatım hiç de iyiye gitmedi. Zaten halimden de anlaşılıyordur. Bir trafik kazası geçirdim. Bursa'da aylarca bir tedavi merkezinde tedavi gördüm. Daha yeni üniversiteye başlamıştım ama kaza olayından sonra devam edemedim. Kazada annemi kaybettik. Arabayı ben kullanıyordum bu yüzden kendimi hep suçlu hissettim, hâlâ daha ediyorum. Her ne kadar atlatmaya çalışsam da kendimi biraz hayata kapattım sanırım. Bir psikiyatriste gitmeye başladım. Bütün yaşadıklarımı, hayatımda olup bitenleri ve özellikle bu kaza sürecinin beni nasıl etkilediğini hep ona anlattım. Şimdi eskisinden daha iyi hissediyorum kendimi. En azından insanlardan kaçmıyorum artık.

Yeniden üniversiteye başladım. Başlangıçta insanların beni görünüşümden ve ayağımın sakatlığından dolayı yargılayacağını düşünüyordum ama beklediğim gibi olmadı. Bir sürü arkadaşım oldu. Ve bölümde çok başarılı oldum. Burada öğretmenlik yapmaya başladım. Zaten buraları çok özlemiştim. Mahallenin oradan geçtiğimde hep aklıma çocukluk anılarım geliyor. Sizin hâlâ burada oturduğunuzu duyunca çok sevindim. Sen neler yapıyorsun görüşmeyeli? diye sordu. Anlatmaya başladım:

Aslında benim hayatımın da çok yolunda gittiği söylenemez. Birkaç kez üniversite sınavına girdim ama istediğim bölümü tutturamadım. Ben de şansımı ticarete denemeye karar verdim.

Tam anlatmaya devam edecektim ki birden başlayan yağmur sebebiyle sohbetimize sonra devam ettik. Uzun zamandır görüşemediğim arkadaşımınla karşılaşmam bugün olan en güzel şeydi. Yıllarca görüşmeseniz bile yıllar sonra karşılaşıldığında hala aynı samimiyetle konuşabildiğiniz insanların olması gerçekten iyi geliyor.

SARE ÖKÇECİ

11/C 1292

ARABACININ OĞLU

(Hişt Hişt-Sait Faik Abasıyanık)

Yürüyordum. Yürüdükçe de açılıyordum. Evden kızgın çıkmıştım. Belki de tıraş bıçağına sinirlenmişim. Olur, olur! Mutlak tıraş bıçağına sinirlenmiş olacağım.

Otların yeşil olması, denizin mavi olması, gökyüzünün bulutsuz olması, pekâlâ bir meseledir. Kim demiş mesele değildir, diye? Budalalık! Ya yağmur yağsaydı? Ya otların yeşili mor, ya denizin mavisi kırmızı olsaydı? Olsaydı o zaman mesele olurdu, işte.

Çikolata renginde bir yaprak, çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Birisi arkamdan:

- Hişt, dedi.

Arkamı dönüp baktım ama kimseyi göremedim. Hâlâ sinirim damarlarımda, kanımda şiddetli bir akıntı gibi dalgalanıp dururken bu sesin sahibi her kimse benim ile alay ettiğini düşündüm. Anlık bir duraksamadan sonra yoluma devam edecektim ki aynı sesi yeniden ama bu kez daha güçlü bir şekilde tekrar duymamla yeniden sesin geldiği yöne döndüm ve hiddetle bağırdım:

—Kim var orada? Ufacık tefecik bir çocuk isen var git yoluna!

Dediklerime karşılık ne bir ses işittim ne bir seda. Zaten sinirliydim ama hıncımı da bir yabancından hele ki bir çocuktan da çıkaracak değildim. Ben yoluma devam etmek için dönmüşken yeniden duydum o sesle adım atmadan olduğum yerde kaldım. Tekrar sesin geldiği yöne doğru bağırdım:

-Az önce dediğimi işitmedin mi? Beni rahat bırak!

Yine bir cevap gelmedi. Yoluma devam etmek için bir adım atmıştım ki ayağımın bir şeye battığını hissedince başımı eğdim ve ayağıma baktım. Bir hayvan pisliğine basmış tertemiz ayakkabımı kirletivermişim. Gittiğim yolu sık sık kaplayan çalılıklar kıpırdanmaya başlamış, az da olsa insanı ürkütüyordu. Hatta bir keresinde yine merakla çalılara yaklaştığım vakit, bir kedi üzerime atlamış hatta fena halde saldırmıştı. Bu sebepten ötürü çalılara yaklaşmıyor, aynı şeyi yeniden yaşamak istemiyordum. Uzaktan çalıları izliyor yine kedi mi çıkacak diye bekliyorken çalılarının ardından boylu boslu, bıyıkları yeni terlemiş, zayıf bir delikanlının çıkmasıyla şaşırđım.

-Delikanlı! Az evvelden beri bana seslenen sen misin, dediğimde ilk önce duraksadı sonra ise konuştu:

-Ben, ben. Bendim o. Tanımadın mı beni?

Dediğimde karşılık yüzünü iyice inceledim. Siması pek de yabancı değildi.

-Kimsin sen? Tanıyamadım ben, dedim.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ardından konuştu:

-Cemal'im ben. Cemal. Salih'in oğlu.

-Hangi Salih? diye sorunca bir süre düşündü. Sonra ise cevap verdi:

-Arabacı, arabacı olan. Siz de Mehmet Efendi.

-Sen beni nereden tanıyorsun, dediğimde hemen cevap verdi:

-Babam sizin köşkte çalışırdı. Çarşyı pazarı evinize taşırdı.

Hatırlamak için hafızamı zorladım. Zor da olsa hatırladım. Salih... Arabacı Salih.

Saçlarındaki aklara ve yaşlı görüntüsüne rağmen hep dinç, işinin başından ayrılmayan o güler yüzlü adam. Ara sıra kendince üzülüp durduğunu görürdüm. Hatta bir gün bahçeye çıktığım bir vakitte bir köşede öyle dertli gözükiyordu ki usulca yanına yanaşıp sorduğumu anımsıyorum. Bir tanecik oğlu olduğunu onunda aklının noksan olduğunu anlatmıştı. Oğlunun haline çok üzüldüğünü, kendisine bir şey olursa oğlunun ne yapacağını düşünüyordu. Salih'in anlattığına göre annesi Cemal'i doğururken ölmüş bütün yük Salih'e kalmıştı. Salih tüm bunları utana sıkıla bana anlatmış sonra ise mahcup bir ifadeyle, acele ederek işine dönmüştü. O an üzölmüştüm, bir gün o çocuğu görür müyüm diye hiç düşünmemiştim ama şimdi o üzüldüğüm çocuk bir delikanlı olarak karşımdaydı.

Damarlarımda akan kan gibi tüm vücuduma yayılan sinirimi bir yana bıraktım ve gülümsedim.

-Neden benimle baştan beri konuşmadın?

-Hiş dedim diye anlarsın sandım.

-Baban nasıl Cemal? İyi mi? Diye sorduğumda yüzünde üzüntülü, buruk bir ifade belirdi, bir süre yerdeki otlara baktı ardında ise cevap verdi:

-Öldü babam. Yukarıda izliyor beni. Annemin yanında artık, deyip hiçbir şey demeden çalıların olduğu yere yürüdü ve gözden kayboldu.

AZRA ACARÖZ

11/C 1208

BİZİM KÖYÜN DELİSİ

(Damda Deli Var-Aziz Nesin)

Günlerden bir kış günü pazar sabahı bütün köy güne olaylı başlamıştı. Köyde bulunan bir deli dama çıkmış, inmekte direniyordu. Etraftakilerin tüm çabalarına rağmen deli oradan inmek istemiyordu. Köylü halkı canının yanmasından korktuğu için yukarı çıkmak da istemiyordu. Sonuçta delinin ne yapacağı belli olmazdı. Polis ve itfaiyeye haber verdi köylüler. Köye ulaşan itfaiye ve polis ekipleri deliyi damdan indirmek için yoğun çaba göstermeye başladılar. Deli damdan inmekte ısrarcıydı. Polis ekipleri ne yapsalar da indirmekte başarılı olamadılar. Köy halkından olan bir yaşlı adam oradan geçerken yaşananlara tanık oldu. O da bu hummalı çalışmaya katılmıştı. Artık o da deliyi indirmek için uğraşıyordu. İhtiyar deli ile konuşmaya başladı:

-Hey evladım oradan niye inmiyorsun bütün köyü buraya topladım derdin nedir?

-Derdim sizinle değildir, dedi deli.

İhtiyar,

-E işte söyle oğlum şu derdini çözelim, dedi.

Deli,

-Bana çok para lazımdır, dedi.

İhtiyar,

-Nereden bulacağız oğlum sana çokça parayı, kendimize zor yetiyoruz zaten, kış günlerinde yakacak sıkıntımız bir yana evin diğer masraflarına zor yetişirken sana nereden bulup getireceğiz çokça parayı?

Deli,

-Ben onu bunu bilmem paramı isterim, dedi.

Bir yandan canının yanmasından korktuğu için itfaiye ekipleri branda bezini tutuyorlardı. Delinin olası bir hareketinde ona zarar gelmemesi için tüm gayret gösteriliyor fakat hala deli aşağıya inmiyordu.

Bizim ihtiyarın aklına bir fikir geldi:

-Ey oğul sana paraları verirsem aşağıya inecek misin o halde, dedi.

Deli,

-Ne kadar olduğuna bağlı dedi. Bana bir kış boyu yetecek para lazımdır, dedi.

İhtiyar deliye şöyle dedi:

-Şimdi sana biraz para koymaya damın altındaki dördüncü kata çıkıyorum oraya iner misin?

Deli parayı duyunca dayanamadı:

-Olur, hemen inerim, dedi

İhtiyar çok olmasa bile 1 TL gibi komik bir ücret bıraktı dördüncü kata. Sonuçta delidir o parayı da inip alır diye düşündü. Deli inip onu alınca, bu işi biraz daha ilerletip deliyi tamamen aşağıya indireceğini düşündü. Aslında yanılmış sayılmazdı. Ücreti sürekli azar azar arttırıp deliyi indiriyordu damdan aşağıya.

Artık en son parayı birinci kata koyunca polisler ile beraber delinin inmesini beklemeye başladılar o katta. Deliye orada yakalamayı başardılar.

Deli,

— Haydi bakalım, şimdi beni bağla da tımarhaneye gönder, dedi. Deliye nasıl muamele edilir, öğrendin mi?

Deliyi götürürlerken, meraklı bir kalabalık ihtiyarın etrafını sardılar:

— Beybaba, nasıl yaptın bu işi yahu?

İhtiyar,

— Eeee... dedi. Kolay değil, kırk sene deli içinde yuğrulduk.

Sonra bir göğüs geçirerek,

— Ah, ah!.. dedi, şimdi bacaklarımda derman olsa,, ben de dama çıkardım, kimse de aşağı indiremezdi...

BERKE GÜLSEVEN

11/C 1251

GÜNEŞ

(Hişt Hişt-Sait Faik Abasıyanık)

Yürüyordum. Yürüdükçe de açılıyordum. Evden kızgın çıkmıştım. Belki de tıraş bıçağına sinirlenmiştim. Olur, olur! Mutlak tıraş bıçağına sinirlenmiş olacağım.

Otların yeşil olması, denizin mavi olması, gökyüzünün bulutsuz olması, pekâlâ bir meseledir. Kim demiş mesele değildir, diye? Budalalık! Ya yağmur yağsaydı? Ya otların yeşili mor, ya denizin mavisi kırmızı olsaydı? Olsaydı o zaman mesele olurdu, işte.

Çikolata renginde bir yaprak, çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Birisi arkamdan:

- Hişt, dedi.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki, korktum. Yavaşça arkamı döndüm. Genç bir kız gülümseyerek bana doğru yaklaşıyordu. Gözlüklerim gözümde olmadığı için yalnızca sarışın bir kız olduğunu görebiliyordum. Yaklaştıkça görüntü netleşti. Elinde cüzdanımı tutuyordu. Yine gülümseyerek cüzdanı uzattı ve şöyle ekledi:

Dalgın dalgın düşünüp sinirden gözlerinizden ateş fışkırırken düştüğünü farketmediniz sanırım. Kızı ilk kez gördüğüme eminimama gülümsemesi bana çok uzak değildi. Sanki yıllardır tanıyormuşum, yıllardır tanıştıyormuşuz gibiydi. İnsanın içini ısıtan türden bir gülümseme...

Bir anda elim ayağıma dolandı, söyleyeceklerim bir bir çıktı aklımdan. Zor bela kendimi toparlayıp teşekkür ettim. Tekrar gülümsedi, rica etti ve gitti. Gözden kayboluncaya kadar arkasından bakakaldım. Beline kadar uzanan dalgalı ve sarı saçları, gülümsemesini güzelleştiren bembeyaz ve inci gibi dizili dişleri, fındıktan burnu ve tatlı dili. Bütün gün bir şekilde aklıma girip durmayı başaracağı belliydi. Onu bir daha görebilecek miydim? İsmi neydi?

Bence kesin Güneş. Güneş gibi parlıyordu çünkü. Bu düşünceler bir süre kafamı kurcaladıktan sonra işe geç kaldığımı fark ettim. Silkelenip kendime geldim ve işe doğru yol aldım. İş yolu benim için ilk kez bu kadareğlencelive hayat dolu geçmişti. Ofise gelen iş başvurularını gözden geçirmem gerekiyordu. Normalde hep ertelerdim ama o gün yapasım geldi. Bir sürü başvuruyu gözden geçirdikten sonra aralarından biri ilgimi çekti. Diğerlerinin altından tek hamlede çekip çıkardım. Benim taktığım lakabıyla Güneş'i, gerçek ismiyle ise Açelya'yı gördüm. Bıraktığı evrakları biraz inceledikten sonra uygun bir sekreter adayı olduğuna karar verip görüşmeye gelmesini istediğimi iletmelerini söyledim. Beni gördüğüne pek şaşırın Açelya ile hararetili ve enerji dolu bir iş görüşmesi geçirdik. Öz güvenine, başaracağına olan bitmek tükenmek bilmeyen inancına hayran kaldım. Tanıdıkça daha da içine çekiliyordum sanki. Gerçekten işinde iyi bir asistandı. İş konusunda bana çok yardımcı oluyordu. İş harici genel hayatımda da hayatımı düzene sokmama çok yardımcı oluyordu. Yeri geldiğinde dertlerimi dinliyor, yeri geldiğinde çözüm üretmeye çalışıyordu. Aramızda inanılmaz kuvvetli bir bağ oluştuğunu hissediyor gibiydim.

Yine bir iş çıkışı kahve içmek için onu her zamanki mekânımıza davet ettim. Kabul etti. Geçip oturduk, biraz sohbet ettik, dertleştik ve gülüştük. Benim için yine çok verimli bir sohbet ve gün olmuştu. Bunun için ona nazikçe teşekkür edip evine bırakmak istedim. Tanıştığımızdan bu zamana ilk kez beni

reddetti ve yalnız yürümek istediğini söyledi. Ertesi gün ise işe gelmedi, sonraki gün de... Telefonlarına asla ulaşamıyorduk. Bir şekilde ailesine ulaşmayı başardım ve Açelya'yı sordum. Duyduklarım karşısında resmen kaskatı kesilmiştim. Kahve içtiğimiz gece trafik kazası geçirmiş, saatlerce komada kalmış. Tam herkes uyandı derken bir anda kalbi durmuş. Komadayken çok kez ismimi sayıklamış. Yani annesi böyle söyledi. Dizlerimin üstüne düşüp bir süre sadece boş boş bakındım. Benim için baya yıkıcı bir haber olmuştu çünkü. O gülüşü, o bakışı, o saçları, o anlayışı, şimdi nasıl unutabilirim ki?

DİJLE ÇİÇEK

11/C 1295

SINIR

(Hişt Hişt-Sait Faik Abasıyanık)

Yürüyordum. Yürüdükçe de açılyordum. Evden kızgın çıkmıştım. Belki de tıraş bıçağına sinirlenmiştim. Olur, olur! Mutlak tıraş bıçağına sinirlenmiş olacağım.

Otların yeşil olması, denizin mavi olması, gökyüzünün bulutsuz olması, pekâlâ bir meseledir. Kim demiş mesele değildir, diye? Budalalık! Ya yağmur yağsaydı? Ya otların yeşili mor, ya denizin mavisi kırmızı olsaydı? Olsaydı o zaman mesele olurdu, işte.

Çikolata renginde bir yaprak, çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Birisi arkamdan:

- Hişt, dedi.

Arkamı döndüğümde yolun kenarındaki bankta oturan uzun boylu, hafif kilolu, beyaz tenli, kirli sakallı bir adam bana bakıyordu. Yanına gittim.

- Buyur ne oldu, dedim.

- Hişt, dedi.

Anlamadım, sadece bekledim. Bir daha

- Hişt dedi.

Sonra devam etti. Sen hiç uçan bir kuş gördün mü diye sordu. Evet bu nasıl soru diye çıkıştım adama. Hiç takmadı beni. Bir daha sordu. Peki sen hiç uçan tavuk gördün mü, diye sordu. Herhalde deli

cevaplayayım da yavaş yavaş kaçarım. Hayır görmedim, sen hiç gördün mü? Ah konuşmayı bitiricektim adama soru sordum bitmez ki artık bu konuşma. Hayır dedi. Acaba tavuk niye uçamıyor diye ekledi. Niye olacak öyle yaratılmamış. Yine ağızımdan kaçtı oysa konuşma bitmişti, gidebilirdim. Ama niye tavuk öyle yaratıldı ki ya kuş uçamasaydı ya tavuk uçsaydı. Bir gülümseme geldi. Di mi tavuk üzülüyordur şimdi uçamadığına. Adam da gülümsedi. Bir kaç saniye bakıştıktan sonra yanına oturmak için hareketlendim. Bir yandan da e abi ismin ne? Napıyorsun bu saatte burada? diye sordum.

-Sen ne yapıyorsan onu yapıyorum dedi. Ama gerçekten garip değil mi niye her şey belli bir kuraldalar ve bu kurallar değişmiyor. Yani niye sadece kuşlar uçuyor. Niye sadece balıklar yüzüyor niye sadece insanlar düşünüyor.

-Bilmem ki hiç düşünmedim ama bir nedeni vardır elbet.

-Vardır elbet vardır ama niye. Hiç kural olmasaydı daha güzel olmaz mıydı. İnsanlar uça, hayvanlar konuşsa güzel olmaz mıydı?.

Yani evet güzel olurdu ama sanki bir şeyler yanlış olurdu. Suana kadar her şey belliydi. Kuşlar uçar. Balıklar yüzer. Çimenler yeşildir, deniz mavidir. Bu değil miydi beni sinir eden. Sahi ben niye geziniyordum ki buralarda. Niye olacak canım sıkıncı, ne zaman canım sıkılırsa dolaşırdım hep.

-Olurdu hem de nasıl güzel olurdu. Şu hayatta olacaklar o kadar belliki. Neyin ney olduğu. Ne yapabileceği baksana şu kuşlar sürekli uçuyorlar onlara emredilene yapıyorlar. Sorsak onlara bir seçim hakkı versek belki onlar bunları yapmak istemeyecek. Yüzmek istiycekler mesela ya da bazıları yürümek, koşmak istiycek. Ama olmuyor herkesin belli bir sınırı var ve bu sınırı aşamıyoruz. Aynı benim gibi. Ben değil miydim günlerini sadece işi ile geçiren. Sabahın köründe kalkıp akşama kadar çalışan. Günlerim sadece uyumak ve işe gitmekle harcayan. Oysa ben dışarıda eğlenmek, kendi sevdiğim şeyleri yapabilmek isterdim. O sıkıcı işte değil sevdiğim işte çalışmak isterdim. Ama hayat bana böyle bir sınır çekti işte. Benim sınırimda bu. Ve ben bu sınırı aşamam. Parayı nerden bulucam. Zaten zar zor geçiniyorum. Kendi keyfime göre işimi bırakıp kendi istediklerimi yapamam.

- O zaman sınırlarını biraz ensetmelisin.

Yanımda bir adamın olduğunu unuttum. Kendi düşüncelerime dalmıştım.

- Esnetmek mi ne demek istiyorsun? Diye sordum.

- Yani evet sınırlarımızı aşamayız ama onları esnetebiliriz. Mesela sen işinden memnun değilsin. Tüm gününü orada geçirmek istemiyorsun.

- Evet! Ağızımdan çıkıverdi yüksek bir sesle

- İstemiyorum, yapmak istediklerim var. Ben resim çizerim. Her zaman hayalim resim çizerek para kazanmaktı. Bir hayal olarak kaldı ama.

- Denedin mi? Ressam olmayı, hayalini gerçekleştirmeyi denedin mi?

- Evet, okuluna gittim. Mezun oldum. Resim çizebileceğim bir iş aradım. Ama yoktu. Bulamadım. Senelerce ailem yük oldum. Çünkü istemiyordum başka bir iş yapmak ama mecbur kaldım. Ailemden ayrıldım başka bir şehire taşındım. Şuanki işime başladım. Ve şu an bu hayatı yaşıyorum. Normalde bu saatlerde evde uyuyor olurdum. Yarın işe gidebilmek için ama içimdeki bir his izin vermedi. Uyuyamadım.

- Sen de dışarı hava almaya çıktın. Belki içindeki o his yok olur diye.

- Evet aynen öyle oldu.

- Peki dışarı çıkman o hissi yok etti mi?

- Hayır pek sanmıyorum. Aksine hiç azalmadı hatta çoğaldı bile diyebilirim.

Peki o hissin ne olduğunu anladın mı? Niye her geçen saniye daha da arttığını anladın mı? İçindeki senin sınırlarını aşma isteğin, senin özgürlük isteyin, senin hayallerine kavuşma isteğin. Evet bir tavuk yüzemez. O yüremekle sınırlı ama biz insanlar değiliz. Sen değilsin. Eğer aşmadığın bir dağ varsa yanından dolaş onunla inatlaşma. Hayallerin sırf zamanın kalmıyor niye gerçekleşmesin. Sen çabalamamışsın ki şuan burada olabilecek vaktin varsa onlar için niye olmasın. İnsanlara böyle bir fırsat verilmiş, sadece biz sınırlarını esnetebiliriz. Hayat sana bir sınır koyduysa önce esnet sonra aş onu. Bunu sadece yapabilirsin. Hadi koş evine hayallerini gerçekleştir.

Evime doğru koşmaya başladım. İlk başta ciddiye dahi almadığım adam sayesinde içimdeki o his yol oldu. Bundan sonra hayallerin için çabalıyacak, sınırlarını aşacağım. Belki bir tavuk uçamıyacak ama ben uçacağım.

Eve geldiğimde artık içimde o his yok. Eve geldiğimde içimde sadece resim çizme arzusu oluyor. Her gece geç saatlere kadar resim çiziyorum. Yarışmalara katıldım. Kazandım da şimdi sergim açılacak. Evet başardım. Hayatımı hayallerimle yaşıyorum.

NURULLAH ENES ARICI

11/C 1306

KEÇİ

(Hişt Hişt-Sait Faik Abasıyanık)

Yürüyordum. Yürüdükçe de açılıyordum. Evden kızgın çıkmıştım. Belki de tıraş bıçağına sinirlenmiştim. Olur, olur! Mutlaka tıraş bıçağına sinirlenmiş olacağım.

Otların yeşil olması, denizin mavi olması, gökyüzünün bulutsuz olması, pekâlâ bir meseledir. Kim demiş mesele değildir, diye? Budalalık! Ya yağmur yağsaydı? Ya otların yeşili mor, ya denizin mavisi kırmızı olsaydı? Olsaydı o zaman mesele olurdu, işte.

Çikolata renginde bir yaprak, çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Birisi arkamdan:

-Hişt, dedi.

Kimsenin sesine benzetemedim. Merakla arkama döndüm. Etrafa bakındım ama etrafta kimsecikler yoktu. Yürümeye devam ettim. Birkaç dakika sonra yeniden bir ses duydum:

“Hişt, hişt. “ Hırsla arkamı döndüm, ses bir yandan sinirimi bozmaya başlamıştı. Zaten hâlâ kızgınlığımı üstümden atamamıştım. Arkamda kimseyi göremedim. Biri benle güzel eğlenmeye çalışıyordu yoksa gaipten sesler duyacak halim yoktu ya. Düşüne düşünce yoluma devam ettim. Yine aynı ses geldi, hızlıca arkamı döndüğüm an küçük küçük ayak sesleri geldi. Önüme dönünce karşımda çocukluk arkadaşım Rüstem’i gördüm. Ani bir hışımla konuşmaya başladım:

“Rüstem senin benle derdin ne, benle oyun mu oynuyorsun? Zaten sinirliyim bir de senin çocukça oyunlarıyla uğraşıyorum. La havle, la havle! “deyiverdim tek nefeste. Söylediklerime şaşırılmış gibiydi. Sanırım benden böyle bir tepki beklemiyordu.

“Sakin ol kardeşim ne bu sinirin, öfken. Seni evden çıkarken gördüm, peşine takıldım. Biraz sana takılayım dedim, fena mı ettim? “dedi.

“Bugün hiç günümde değilim, solumdan kalktım galiba. Kusuruma bakma Rüstem. “ deyip kendimce Rüstem’in affına sığındım. Rüstem benim bu hâllerime alıştığı için pek sorgulamayıp konuyu değiştirdi:

“Ne oldu, neye sinirlendin bu kadar? “dedi. Rüstem bunu deyince durup düşündüm. Ne derdim vardı ki benim? Düşündükçe cevap bulamadım.

“Aslında pek bir derdim yok. Sakal tıraşı olacaktım. Tıraş bıçağı körelmiş o beni sinirlendirdi. Evden de tıraş bıçağı almaya çıkmıştım. Galiba çatacak yer arıyordum. Nasip kısmet sanaymış. “dedim gülerek. Ortam yumuşamıştı, havadan sudan konuşmaya devam ettik:

“Gelirken çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Rengi çok hoştu.” dedim. Rüstem iç çekerek:

“Evet. Ben de gördüm fakat gördüğün keçi o renkte kalan son 10 keçiden biri. “ dedi. Bunu duyduğuma çok şaşırdım:

“Ne demek son 10 keçiden biri! Ne ara bu keçiler azalmaya başladı?”dedim. Rüstem:

“Yeni kurulan fabrika oradan geçen nehre çöplerini döküyormuş. Oradan su içen keçilerde ölmüş. Son kalanlar bunlar işte kardeşim.” dedi sıkıla sıkıla.

“Hemen bir çare bulmamız lazım Rüstem.” dedim.

“Köylü çare bulamamış biz mi bulacağız?” diye sitem etti Rüstem.

“Fabrikayı, sahibini şikâyet edelim. Atıklara bir çare bulsunlar. Keçiler içinde gerekli yerleri arayalım, keçileri koruma altına alırlar belki.” deyiverdim tek nefeste.

Fabrikayı şikâyet ettik, yarım saat içinde görevliler geldi. Gerekeni yaptılar, keçileri de uygun yaşam alanlarına bırakacaklarını söylediler. Siz siz olun etrafınızdaki olaylara sessiz kalmayın, elinizden gelemini yapın. Yoksa bazı şeyler için çok geç olabilir. Çoğunluğun yaptığına, yapmadığına değil, kendi yapabileceklerinize odaklanın. Çevreyi, hayvanları koruyun.

YASEMİN SILA ATMACA

11/C 1364

KIRMIZI KUŞ

(Hişt Hişt-Sait Faik Abasıyanık)

Yürüyordum. Yürüdükçe de açılıyordum. Evden kızgın çıkmıştım. Belki de tıraş bıçağına sinirlenmişim. Olur, olur! Mutlak tıraş bıçağına sinirlenmiş olacağım.

Otların yeşil olması, denizin mavi olması, gökyüzünün bulutsuz olması, pekala bir meseledir. Kim demiş mesele değildir, diye? Budalalık! Ya yağmur yağsaydı? Ya otların yeşili mor, ya denizin mavisi kırmızı olsaydı? Olsaydı o zaman mesele olurdu, işte.

Çikolata renginde bir yaprak, çağla bademi renkli bir keçi gördüm. Birisi arkamdan:

- Hişt, dedi.

Dönüp baktım kimseleri görmedim belki de çalının arasındaki bir hayvandan gelmişti döndüm yola devam ederken

-Hişt hişt, dedi.

Döndüm baktım yine kimseler yoktu. Bu sefer ses gelen çalıyı elimle yokladım, bir kirpi gördüm, uyuyordu. Ses çıkarmamaya ve uyandırmamaya dikkat ederek uzaklaştım. Uzaklaşırken:

-Hişt, dedi.

Ne yapacağımı bilemeden yoluma devam ettim.

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

...

Sesi kimin çıkardığını henüz anlayamamıştım ama bir an önce ortaya çıkarmalıydım ki, kim olduğunu anlansın. Sesi takip ettim, ama göremezdim. Sesin çıktığı yere yaklaşıncaya bir kuş gördüm. Ses kuştan geliyordu. O an ne yapacağımı bilemeden kaçmaya başladım. Ama kuş beni takip ediyordu. Ben kaçarken: -Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

-Hişt!

...

Neredeyse yakalanacaktım ki, bir mağaraya girdim. Orada kurtuldum. Bir süre durduktan sonra mağaradan çıktım. Yine de sormak istedim sesi çıkaran kuşun ne olduğunu. Kurtulduğum mağara yolun biraz ilerisinde bir bahçıvan vardı. Ona sordum:

- Buralarda “Hişt hişt” diyerek dolaşan bir kuş var onu gördünüz mü?

-Gördüm.

-Nasıl bir kuştur o?

-Kırmızı renkli özel bir türdür. Lütfen, ona zarar vermeyin!

-Tamamdır, diyerek yoluma koyuldum. Eve geldim ve olanları düşündüm. Kuş, başımı şişirmişti ve hala beynimde “Hişt” sesi yankılanıyordu. Sinirli başladığım gün sinirli bitti. ”Hişt” sesi olmasa ortada hiçbir mesele yoktu.

BURAK İNCE

11/C 1334

İSTASYONDAKİ KAVUŞMA

(Ayran-Sabahattin Ali)

Köyden istasyona giden yol, eriyen karlarla diz boyu çamurdu. İki mızrak boyu yükselen güneş, tarlaları hala örten karların üzerinde pırıltılarla ve göz kamaştırarak yanıyor, fakat yoldaki pis su birikintilerine vurunca donuk sarı bir renk alıp boğuluyordu.

İstasyona varmak üzereydi. Havayı kar biraz yumuşatsa da tekrar soğumuştur anlaşılır. Aylardır, yıllardır beklediği gün gelmişti. İçi anlatılmaz bir heyecanla kıpır kıpırdı. İstasyonu uzaktan gördü. Artık yürümüyor koşuyordu. Her yeri benek benek çamur lekesi olmuştu fakat aldıracağı yoktu. İstasyona vardığında trenin hala varmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Hemen gözleri bir personeli aradı. Uzun boylu, çelimsiz, bıyığı yeni terlemiş genç bir delikanlı; personel kıyafetleriyle hemen dikkatini çekti.

- Bakar mısınız, 16.30 treni hâlâ varmadı mı?

- On dakikaya varmış olur efendim.

- Teşekkür ederim, iyi çalışmalar.

Anlaşılır daha beklemesi gerekecekti, onlar on dakika diyorlarsa en az 20 dakika daha beklemesi gerekiyordu. “Az biraz daha dayan.” dedi kendi kendine. Babasını görecek nasıl sakin kalabilirdi ki? Aylarca baba özlemiyle kavrulmuş, annesiyle aylarca gözlerine uyku girmemişti. Köyünden o kadar nefret ediyordu ki... Köy halkının genel özelliği midir yoksa onun köyüne has bir özellik midir bilmiyordu ama dedikodular ışık hızında yayılır, hiçbir söylentinin aslı astarı aranmaz; hemen küçümsemeler, ayıplamalar başlardı.

Kimseyi affetmiyordu, herkese çok öfkeliydi. Babası suçsuz yere yıllarca ceza almış, onun acısı üzerine bir de köydekilerle ve çıkan dedikodularla uğraşmışlardı. Annesi yemekten içmekten kesilmişti, annesi üzülmesin diye güçlü olmak ya da daha doğrusu güçlü gözükmek zorundaydı. Bir anda kafasını kaldırıp düşüncelerden uandıktan sonra insanların topladıklarını gördü. Trenin kara dumanını ve kesikli sesini hemen fark etti. Kalbi güp güp atmaya başladı. Tren usulca yanaştı ve kısa bir süre sonra insanlar trenden inmeye ve onları bekleyen sevdikleriyle buluşmaya başladı.

Gözleri babasını arıyordu. En son onu dört ay önce görmüştü, ne kadar değişmiş olabilir ki diye düşündü. Babası; uzun boylu, kömür karası saçlı, esmer, yeşil gözlü ve gördüğü en sıcak gülümsemeye sahipti. Ne kadar değişirse değişsin o sınımsız gülüşü nerede görse tanırdı. Hala inenleri izliyor, babasını bekliyordu. “Acaba bu trende değil mi, beni görmemiş olabilir mi?” diye vesveseler içindeyken babasını kalabalığın arasında fark etti. Yanına koştu ve arkasından sarılarak hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Yılların birikmiş yaşlarını sanki bu ana saklamıştı. Uzun bir süredir güçlü olmak zorunda hissetmediği tek andı. Bu yaşananlar onu büyütmişti, çok şey öğretmişti. İnsanların sadece kendileri için değil, yeri geldiğinde

sevdikleri için güçlü kalması gerektiğinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlamıştı. Babasının kollarında duyduğu huzur ve hissettiği sevinç tarifsizdi.

Dakikalar sonra kafasını kaldırıp babasına baktığında onun da gözyaşları içinde ağladığını fark etti.

“Geçti güzel kızım, hepsi bitti, geride kaldı. Önümüzde hep beraber geçireceğimiz çok güzel günler var. Haydi bakalım evimize gidelim.” dedi.

Babasının elini sımsıkı tuttu ve beraber yola koyuldular. Enginar tarlalarının arkasından güneş usulca batıyordu. Yayıdığı kızılık o kadar güzel görünüyordu ki... Bulutlarla beraber sanki bir tabloyu andırıyordu. Babası hem kızıyla sohbet ediyor hem de sanki her şeyi ilk defa görüyormuş gibi etrafa meraklı ve heyecanlı gözlerle bakıyordu. Anlaşılan güneşin batışı onu epey büyülemişti. Babasıyla böyle bir anı yaşamak onun için tarifi olmayan bir andı. Sanki yaşadıkları her acıyı, kederi unutmuştu. Eve vardıklarında annesinin mutluluğunu hayal bile edemiyordu. Tek yapmak istediği yaşadıklarını, babasına yapılanları unutmak ve temiz bir sayfa açıp ailesiyle yeni anılar biriktirmektir.

ZEYNEP ERŞAHİN

11/C 1230

BİR BEYAZ ÜZÜNTÜ

(Ayran-Sabahattin Ali)

Köyden istasyona giden bir yol, eriyen karlarla diz boyu çamurdu. İki mızrak boyu yükselen Güneş, tarlaları hâlâ örten karların üzerinden pırlıtlarla ve göz kamaştırarak yanıyor fakat yoldaki pis su birikintilerine vurunca donuk sarı bir renk alıp boğuluyordu.

Ayaklarım hafiften ıslanmaya başlamıştı ama bunu umursamak istemiyordum. Ağaçların eğilen yapraklarının üzerindeki beyazlık insana huzur veriyordu. Kulağımdaki kulaklıkta da en sevdiğim parça çalmaya başlayınca keyfim yerine geldi. Hafif slow olan bu şarkı kendime uçsuz bucaksız bir yolda yürüyor hissi verdi. Ben hep okula aynı yoldan giderdim ama ne hikmettir ki bugün farklı bir yoldan gitmek istedim. İlerlediğim yol da çok huzurluydu, biraz ormanı andırıyordu ama hoşuma gitmişti. İlerleyen zamanda hayvan sesleri duymaya başladım fakat uzaktan geldiği için beni ürkütmemişti, yoluma devam ettim.

Yolumun üzerinde sıcak çikolata satan bir büfe vardı, oradan sıcak çikolata aldım çünkü soğuk hava ve sıcak çikolata iyi gider diye düşündüm. Okuluma gitgide yaklaşmaya başlamıştım ama bir kadın çığlığı duydum, yaşım küçük olduğu için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Annemi aradım ve bekleyemeyeceğimi düşünerek ilerledim. Gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kaldı: Yerde yatan bir kadın ve başında feryat eden bir ocuk. Gördüğüm dehşet karşısında kendime gelmem yarım saatimi almıştı. Bu gördüğüm Şey beni çok etkilemişti çünkü gördüğüm bir masala benziyor ve sonu olumsuz bitiyordu, bu yaşanılan olayın da olumsuz bitmesini istemiyordum. Bu düşüncelerden sıyrılmamı sağlayan omzuma konan bir eldi. Korkuyla arkamı döndüğümde annemin geldiğini gördüm. Ona sımsıkı sarıldım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Annem beni alnımdan kocaman öperek sakinleştirdi ve olayı anlamaya çalıştı. O sırada hâlâ dolaşan kurtların etrafta dolandığı belli oluyordu. Annem tekrardan yanıma geldiğinde; yerde yatan güzel kadın için yapabileceğimiz bir Şey olmadığını söyledi. Evet, işte benim için bir yıkılış da bu olmuştu.

Büzülmüş bir hâlde yolun çamurları üzerine uzanan vücudunu örtmeye çalışırken o hala “Ana... Anacığım... Ana...” diye mırıldanmaya çalışıyordu. Bu sırada, birkaç yüz metre ötede evlerinin tahta kapısı ardında rzgrın sesini dinleyerek küçük Hasan’ı bekleyen 2 kardeş onunkine benzeyen bir korku ile titriyorlardı ve köyün etrafında dolaşan kurtların sesini duydukça birbirlerine sokularak ağlaşıyorlardı.

DERYA BAYRAKTAR

11/C 286

